

Franciscejski kataster (1825)

V A Š Č A N

Številka 2/XXV, gruden 2018

Fotografija: Peter Naglič (arhiv Matjaza Šporarja)

SLOVESNO ODPRTJE ŠOLE NA HOMCU 8. 9. 1938

VSEM KRAJANOM
HOMCA IN NOŽIC
TER BRALCEM VAŠČANA
ŽELIMO BLAGOSLOVLJENE
BOŽIČNE PRAZNIKE
TER SREČNO, ZDRAVO
IN USPEŠNO LETO 2019

Samo malo je potrebno in svet je lahko veliko lepši

Zakorakali smo v božično-novoletni čas, ki ima pomembno mesto v našem načinu življenja. Posebej božič in sporočilo, ki ga nosi, ima globok pomen, ki pa se ga v zadnjih desetletjih zaradi potrošniškega načina življenja vse premalo zavedamo. Prav zato večina ljudi na ta praznik gleda skozi oči potrošnika, k temu veliko pripomorejo že od novembra okrašene trgovine in bleščeči izdelki, ki jih enostavno morate kupiti, saj brez njih praznikov ne boste mogli preživeti. Da pa slučajno ne bi pozabili, vas na to redno opominjajo z oglasi v medijih. Prav zaradi tega je za večino pred prazniki edina skrb, kaj in koliko bodo kupili, da bodo potešili svoje potrošniške potrebe. Marsikdo pri tem v mislih sešteva, koliko bo lahko zapravil. Ne manjka tudi primerov, ko marsikdo za to priložnost na banki zaprosi za limit ali pa kredit, saj enostavno morate obiskati čim več trgovin in bil del te praznične potrošniške zgodbe. S tem, kako se bo shajalo prihodnje leto, če se bo sedaj preveč zapravilo, pa se nihče ne obremenjuje. Januarja, ko se vse umiri, je čas za razmišljanje o vseh neumnostih, ki smo jih počeli v naglici in brez pravega premisleka.

Pa bomo s takšnimi in drugačnimi darili res razveselili bližnje? Tisti trenutek, ko jih bomo izročili, bomo prinesli zunanje veselje nekemu, le-to pa bo kratkotrajno, saj je navada takšna, da pričakujemo, da bomo obdarjeni. Z izročitvijo darila bomo bližnjemu potešili njegovo potrošniško pričakovanje, kar se pa tiče vsebine, pa niti ni pomembno, ali je kupljeno darilo za tisoč ali pa pet evrov. Ker živimo v potrošniški družbi in imamo na voljo vsega dovolj, nas materialne dobrine ne morejo zadovoljiti. Morda kratkoročno, ob naslednjem obisku trgovine bomo pa videli novo stvar, ki je sicer ne potrebujemo, vendar jo bomo kupili, saj nam jo trgovec ponuja s popustom oziroma bomo dobili nekaj dodatnih pik na našo kartico. Če se že spravljamo k obdarovanju bližnjih, je zagotovo veliko več vredna tisto, kar naredimo sami, saj s tem pokažemo svojo ustvarjalnost in tudi to, da smo si za nekoga vzeli čas. Pa še prihranimo obenem, denar pa lahko kasneje porabimo za bolj koristne stvari.

Pa pustimo darila in se ozrimo na bistvo božiča in to, kar ljudje dejansko potrebujejo od nas. Res je, da mnogo ljudi živi v stiski, mi pa jim lahko pomagamo v materialni obliki. Še več ljudi je na svetu, ki so osamljeni, pa jim s tem, ko jim bomo podarili kakšno materialno stvar, ne bomo mogli pomagati. Osamljeni so zato, ker smo ljudje družabna bitja, kot taka pa potrebujemo bližino sočloveka. Že topel nasmeh, pozdrav ali pa prijazna beseda padejo na plodna tla, saj smo s tem nekoga razveselili in mu pokazali, da ni sam na svetu. Ko boste med prazniki obiskovali sorodnike in prijatelje, se morda spomnite še na koga, ki ga že dlje časa niste videli, pa ste že skoraj pozabili nanj. Obiščite ga ali pa pokličite in boste videli, da bo veselje in zadovoljstvo obojestransko. Nobeno materialno darilo ne more prinesiti takšnega veselja, kot to, da nekemu namenimo svoj čas in svojo pozornost. Če pa se že ne boste podali na obisk, potem na cesti za spremembo ne tiščite glave v tla, ampak pogledajte okoli sebe ter bližnjemu namenite nasmeh ali pa pozdrav. In svet bo veliko lepši!

Vesele božične praznike in vse dobro v prihajajočem letu!

Miha Ulčar, urednik

VAŠČAN je krajevno glasilo vasi Homec in Nožice
Glavni in odgovorni urednik: Miha Ulčar
Uredniški odbor: Nena Rode, Andrej Bernot, Borut Jenko
Lektoriranje: Ivanka Učakar
Tehnična priprava in oblikovanje: Andrej Bernot
Fotografija na naslovnici: Peter Naglič (arhiv Matjaža Šporarja)
Tisk: Tiskarna Ravnikar; Ravnikar Marko s.p.
Naklada: 600 izvodov
Izdajatelj: KS Homec-Nožice
E-pošta: ulcar.miha@gmail.com

Svet krajevne skupnosti Homec-Nožice
Župnijski urad Homec
Prostovoljno gasilsko društvo Homec
Kulturno društvo Jože Gostič Homec
Športno društvo Homec
Župnijska Karitas Homec
Čebelarstva družina Homec
Skavtski steg Homec

Navedbe in podatki v objavljenih prispevkih ne izražajo vedno tudi mnenja uredniškega odbora, za njihovo vsebino odgovarjajo avtorji prispevkov.

ČAROBNI DECEMBER

22

SOBOTA
12.00

OBISK BOŽIČKA NA DRŠALIŠČU DOMŽALE
Dršališče Domžale

22

SOBOTA
17.00

BOŽIČNI SEJEM Z OBISKOM BOŽIČKA
tržni prostor

25

TOREK
20.00

**BOŽIČNI KONCERT: JAN PLESTENJAK
LUSTERDAM IN ZVITE FELTNE**
šotor pri tržnem prostoru

26

SREDA
19.00

**PRAZNIČNI KONCERT GODBE DOMŽALE
OB DNEVU SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI**
Športna dvorana Domžale

OBČINA
DOMŽALE

www.domzale.si

[@ObcinaDomzale](https://www.facebook.com/ObcinaDomzale)

27

ČETRTEK
20.00

**48. NOVOLETNI KONCERT SIMFONIČNEGA
ORKESTRA DOMŽALE-KAMNIK**
Športna dvorana Domžale

28

PETEK
19.00

VESELJAKOV NOVOLETNI ODER
šotor pri tržnem prostoru

DOMŽALE
prostor za lokalnih ljudi

www.visitdomzale.si

[@visitDomzale](https://www.facebook.com/visitDomzale)

[visit_domzale](https://www.instagram.com/visit_domzale)

31

PONEDELJEK
10.30

**OTROŠKO SILVESTROVANJE S PRIHODOM
DEDKA MRAZA**
Češminov park

31

PONEDELJEK
15.00

OBISK DEDKA MRAZA NA DRŠALIŠČU DOMŽALE
Dršališče Domžale

31

PONEDELJEK
19.00

SILVESTRSKI KONCERT: JANEZ DOVČ Z GOSTI
Kulturni dom Franca Bernika Domžale

31

PONEDELJEK
22.00

**SILVESTROVANJE Z ANSAMBLOM
VESELI BEGUNJČANI**
šotor pri tržnem prostoru

OBČINA
DOMŽALE

Ves svet je tvoj. Ves svet je moj.
Skrupnost nosi svoj napoj.
Brezmejnost vsega, kar je v nas
naj živa bo ves čas.

**ČAROBNO
2019**

VABLJENI!

Recept za uspešno novo leto
naj vključuje zdravo mero nakupov,
polno pest praktičnih rešitev
in trajnostnih odločitev
ter polno skledo spoštovanja
do soljudi, okolja
in sebe.

2019

Sestavine so v vaših rokah.
Zajemite jih toliko, kot jih potrebujete.

PRODNIK
Javno komunalno podjetje

TESARSTVO IN KROVSTVO

TONI ŽEKAR
s.p., Homec

**TESARSTVO
ŽEKAR**

Tel./Fax: 01/7227-426, GSM: 041/384-776
E-mail: toni.zekar@siol.net

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

NOVICE IZ KS HOMEK - NOŽICE

Novi svet Krajevne skupnosti Homec - Nožice 2018 - 2022

18. novembra 2018 so bile redne lokalne volitve, poleg volitev župana in občinskih svetnikov smo volili tudi člane svetov krajevnih skupnosti. Za Svet krajevne skupnosti Homec - Nožice, ki šteje sedem članov, je kandidiralo osem kandidatov. Izvoljeni so bili: Marjeta Rode (Homec), Lucija Šarc (Homec), Marta Trček (Homec), Matjaž Zajc (Nožice), Dejan Bašič (Homec), Matjaž Sporiš (Homec), Stanislav Skrbinšek (Nožice). Novi svet članov in članic se bo sestel na konstitutivni seji, kjer bodo izvolili predsednika/co in podpredsednika/co Sveta krajevne skupnosti Homec - Nožice za obdobje 2018 - 2022.

Investicije v Krajevni skupnosti Homec - Nožice v obdobju 2014 - 2018

V zadnjih štirih letih se je v naši krajevni skupnosti izvedlo nekaj večjih in manjših projektov. Na tem mestu naj najprej omenim novozgrajeni most, ki povezuje Homec in Radomlje, ki se sedaj imenuje Mlinarska brv, prenovljeni poslovalni objekt na Homcu, dograditev kanalizacije in obnova vodovoda v Nožicah, obnova vodovoda in preplastitev cest po obnovi na Homcu, ureditev dela Vaške poti na Homcu z menjavo vodovoda, preplastitvijo cestišča in postavitvijo javne razsvetljave, obnova jezua za Homškim hribom, ureditev Homške učne poti med Kamniško Bistrico in Homško mlinščico, na novo zgrajena manjša mostova na rekreacijski osi za Homškim hri-

Izlet Krajevne skupnosti Homec - Nožice

V letošnjem letu je Krajevna skupnost Homec - Nožice pod strokovnim vodstvom prof. dr. Janeza Marolta organizirala jesenski izlet za krajanke in krajanke Homca in Nožic na prelepo Gorenjsko. Ogleдали smo si grad Strmol, protokolarno posestvo Brdo z loviščem, Prešernov gaj, Prešernovo hišo v Kranju in staro mestno jedro Kranja. Zahvaljujemo se našemu dolgoletnemu organizatorju izletov prof. dr. Janezu Maroltu in njegovemu sinu Tomažu Maroltu, ki sta nam prikazala posestvo Brdo v vsej njegovi veličini.

Ob zaključku štiriletnega mandata se v imenu Sveta krajevne skupnosti Homec - Nožice in svojem imenu lepo zahvaljujem za vaše zaupanje, ki ste nam ga izkazali pred štirimi leti. Skupaj z Občino Domžale smo uspeli uspešno zaključiti kar nekaj zastavljenih projektov.

Novemu Svetu krajevne skupnosti Homec - Nožice želim uspešno delovanje za dobro vseh krajanek in krajanov Homca in Nožic. Prav tako želim novemu Svetu krajevne skupnosti Homec - Nožice, da bi uspeli prisluhniti problemom krajanek in krajanov in jih v sodelovanju z Občino Domžale ter njihovimi službami uspešno rešiti.

bom, izgradnja manjkajočega dela rekreacijske poti na desnem bregu Kamniške Bistrice, obnove javne razsvetljave na cesti na Homškim hrib in ureditev okolice stare šole na Homcu.

Proslava ob dnevu državnosti 24. junija 2018

Na predvečer praznika ob dnevu državnosti je Krajevna skupnost Homec - Nožice sodelovala pri organizaciji proslave ob dnevu državnosti. Slavnostni govornik je bil Pavle Ravnohrib, v kulturnem programu pa je sodeloval Homški mladinski cerkveni pevski zbor. Po končani proslavi ob lipi samostojnosti se je druženje nadaljevalo na športnem igrišču, kjer so homški skavti prižgali simbolični kres, za pogostitev so poskrbeli Kulturno društvo Jože Gostič Homec, krajevni skupnosti Homec - Nožice in Preserje. Za varovanje na proslavi pa so poskrbeli homški gasilci.

ŽELIM VAM
VESEL BOŽIČ IN
SREČNO, ZDRAVO IN
USPEŠNO NOVO LETO 2018.

Predsednik Sveta krajevne skupnosti
Homec - Nožice
v mandatu 2014 - 2018

Andrej Repanšek

HOMŠKI GASILCI V LETU 2018

Spoštovani, kar ne morem verjeti, kako hitro je minilo leto 2018, kljub temu pa ugotavljam, da je za nami zelo uspešno leto.

V začetku leta smo se udeleževali občinskih zborov po sosednjih društvih v občini Domžale in pri naših pobratenih in prijateljskih društvih v Odrancih in v Pravutini na Hrvaškem. Naši mentorji so bili z mladino zelo delavni, za kar si zaslužijo vse pohvale. Udeležili so se različnih tekmovanj in dosegli lepe uspehe. Konec maja smo se pripravili na občinsko tekmovanje več kot z desetimi ekipami, kar spet kaže, da imamo zelo širok spekter

članov od najmlajših do veteranov. Kot vsako leto smo pripravili gasilsko veselico, vendar pa nam je letos malo ponagajalo vreme. Kljub deževnemu dnevu smo uspeli blagosloviti našo novo pridobitev – vozilo GVC 16/25, ki smo ga zares težko pričakovali. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem vaščanom, ki ste se kljub mokroti z neba udeležili naše prireditve. Poleti so se naši najmlajši odpravili na tabor v Libeliče in ga prijetno preživeli. V jesenskem delu smo se zopet udeleževali tekmovanj, za kar so poskrbeli veterani z udeležbo na mednarodnem tekmovanju v Prekmurju in seveda na občinski ravni. Mentorji pa so z mladino tekmovali na regijskem in državnem nivoju.

V mesecu požarne varnosti smo zopet organizirali veliko taktično vajo, mladinska komisija pa je pripravila dan odprtih vrat, ki je bil lepo obiskan. Seveda pri teh dogodkih ne gre brez naših članic, ki so zelo uspešne na tekmovanjih, nepogrešljive pa pri ostalih dogodkih, saj vedno poskrbijo za take in drugačne dobrote. Novembra smo se odpravili na strokovno ekskurzijo po Savinjski dolini. Ogledali smo si tehnični muzej na Vranskem, obiskali poklicno gasilsko enoto v Celju, v Laškem pa so nam pokazali, kako varijo pivo. Dan smo zaključili v Savinjski dolini in se pozno zvečer vrnili. Decembra smo raznosili svoje koledarje po vseh gospodinjstvih našega požarnega območja (Nožice, Preserje in Homec) in sovaščanom zaželeli srečno, zdravo, uspešno, predvsem pa varno 2019.

Celo leto skrbimo, da se naši člani izobražujejo, le z znanjem in pravo tehniko lahko pomagamo. Že nekaj let se trudimo z zbiranjem odpadnega papirja, dejavni pa smo tudi na drugih področjih. Letos smo dobili priložnost, za kar se tudi tukaj zahvaljujem gospodu Urbanu Nartniku, da opravimo požarno stražo pri obnovi trgovskega centra. Dobili smo res lepo priložnost, moram pa povedati, da smo zopet dokazali, kako enotni smo v našem društvu, kljub vsemu stremimo za istim ciljem. Dogodek smo opravljali več kot dvajset dni 24 ur na dan. Rezultat je bil kar zajeten

kupček denarja, ki ga bomo še kako potrebovali pri nakupu opreme. Ne smem pozabiti povedati, kar seveda že večina veste, da smo naše staro gasilsko vozilo prodali v sosednjo Hrvaško našemu prijateljskemu društvu DVD Pravutina.

Delo gasilcev je vsako leto zahtevnejše, pričakovanja krajanov pa vedno večja, saj upravičeno želijo boljšo osebno in skupno varnost. Krajanom se trudimo dajati občutek, da človek v nesreči ni nikoli sam in da vedno lahko računamo na pomoč gasilcev, ki si kljub zaposlenosti in številnim obveznostim vzamemo čas in to humano poslanstvo prostovoljno opravljamo. Povezuje nas ljubezen do sočloveka, narave ter skrb za ohranjanje premoženja.

Povezanost krajanov je pomembna tudi zaradi gradnje vsestranskih kulturnih odnosov in enotnosti. Danes lahko trdim, da naše društvo povezuje krajanov pri številnih aktivnostih in dejavnostih.

Naj vas spomnim, da v letu 2019 PGD Homec praznuje 90 letnico obstoja, zato vas že sedaj vabim, da se tega praznovanja udeležite.

Homški gasilci smo ponosni, da delujemo v okolju, kjer imamo podporo krajanov, podjetij in seveda Občine Domžale. Iskrena hvala vsem krajanom za vsak prispevek in vse spodbudne besede. Velika hvala pa tudi vsem našim članicam in članom za vse opravljene ure v naši organizaciji.

Želim Vam zdravo, srečno, uspešno, predvsem pa varno leto 2019

Ursika
z a l a

frizerski in negovalni salon

Ljubljanska cesta 90, Domžale
Tel.: 040 / 728-619
www.ursikazala.si

Delovni čas:
Pon. - Pet.: 7h - 20h
Sob.: 7h - 12h
Ned. in prazniki: zaprto

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

**ZEMELJSKA DELA IN
KIPER PREVOZI**

Štefan Černivec
Homec, Gostičeva 20A
1235 Radomlje

041 874 888
stefan.cernivec@gmail.com

GM

GALMA d.o.o.

Podjetje za galvanizacijo

DOBRODELNO DRUŽENJE HOMŠKIH GASILK ZA ŠE BOLJ PRAZNIČEN DECEMBER V SLOVENSКИH DOMOVIH

Praznični december je čas druženja z najbližjimi in čas, ko so na mizah praznične dobrote. Da bi takšen praznični utrip doživelo čim več ljudi, so tudi letos poskrbele gasilke PGD Homec, ki so že četrto leto zapored pripravile dobrodelno druženje ob čaju in pecivu, na katerem so zbirale hrano z daljšim rokom uporabe za Anino zvezdico Kamnik. Odziv ljudi dobrega srca na njihovo akcijo je bil tako kot vsa pretekla leta tudi letos odličen, saj so gasilke zbrale več kot tono hrane z daljšim rokom uporabe.

Sredi novembra je v prostorih gasilskega doma na Homcu potekalo že četrto dobrodelno druženje ob čaju in pecivu, ki so ga organizirale homške gasilke. Na njem so zbirale hrano z daljšim rokom uporabe, ki so jo nato dostavile Anini zvezdici Kamnik, kjer jo

bodo v obliki prehranskih paketov podarili družinam v stiski ter jim na ta način polepšali praznične dneve.

Gasilci so že v osnovi dobrodelni, saj so vedo pripravljene priskočiti na pomoč človeku v nesreči ali stiski. Pred štirimi leti so se homške gasilke odločile, da poskušajo bližnjemu pomagati še na drugačen način, zato so se povezale z Anino zvezdico Kamnik, ki jo vodi Eva Cocej in na dobrodelnem druženju ob čaju in pecivu zbirale hrano za družine v stiski. Že prvo leto je bil odziv ljudi izjemen, zato so se gasilke odločile, da takšno dobrodelno druženje pripravijo vsako leto. Obenem je dobrodelna akcija tudi odlična priložnost za snidenje in druženje, saj je vsak, ki se odzove, deležen tople besede, toplega čaja ali kave ter sladkih dobrot, ki so jih napekle gasilke.

Na homške gasilke in na njihovo dobrodelno akcijo oziroma dobrodelno druženje, kjer zbirajo hrano z daljšim rokom uporabe, je zelo ponosna tudi Eva Cocej. Povedala nam je, da homške gasilke vsako leto zberejo izredno veliko hrane, kar pomeni, da je projekt dobro sprejet med ljudmi. Obenem je presenečena, ko vidi, da tja prihaja čedalje več mladih in otrok, ki prinesejo hrano za tiste, ki jo potrebujejo.

Anina zvezdica in njena dobrodelna nota po besedah Eve Cocej obstaja že deveto leto, Anina zvezdica Kamnik, ki pokriva kamniško-domžalsko območje pa deluje že šesto leto. Na začetku so akcije potekale enkrat na leto, decembra. Sedaj pa se hrana z daljšim rokom uporabe zbira vse leto. Anina zvezdica stalnega skladišča sicer nima, je pa možnost, da vsi, ki bi radi darovali hrano z daljšim

rokom uporabe, pokličejo na telefonsko številko 041 222 780 in se bodo dogovorili za prevzem. Prav tako se družine v stiskah za prevzem paketov s hrano lahko prijavljajo vse leto. V Anini zvezdici sodelujejo tudi z vrtni in šolami, kjer dobro poznajo posamezne situacije. Prav tako se vedno več odzivajo tudi posamezniki, saj vsak pozna koga, ki je v stiski, zato gre veliko reklame od ust do ust. Podobne akcije organizirajo tudi nekatera društva, ko je PGD Homec, nekateri posamezniki pa zbirajo hrano na raznih koncertih, ki jih organizirajo, nato pa z zbranimi prostovoljnimi prispevki nakupijo hrano in jo podarijo Anini zvezdici. Homške gasilke so s pomočjo dobrih ljudi poskrbele, da se je tudi letos zbralo veliko hrane z daljšim rokom uporabe. Dobrodelno druženje pa so zaključile z željo, da bi zbrana hrana prišla v prave roke ter seveda z namenom, da polepša praznične dni v slovenskih domovih.

ČEBELARSKA DRUŽINA HOMEK

Čebelarška družina Homec letošnje leto zaključuje z lepimi rezultati. Medu je bilo več kot preteklo leto, vendar daleč od bogatih letin, ki so bile nekoč. No, saj vemo, kako je to - ko se spominjamo minulih let, je tudi sicer vse lepše.

Pogosto se nam čebelarjem zdi, da smo v kraju neopazni in da včasih niti malo bolj odd-

aljeni sosedje ne vedo za nas. Pa ni tako! Ko potrebujete med, dobro veste, kje pozvoniti ali ogovoriti čebelarja na vrtu, če ima kaj medu. In prav je tako, saj je prodaja na domu najlepši primer ničelnega onesnaževanja narave, ki bi nastal s prevozom živila od proizvajalca do uporabnika. Še več, čebelarju osebno poznanstvo s kupcem nalaga zelo jasno odgovornost, da

prodaja kvaliteten med, saj se kupec sicer ne bi več vračal.

In kako aktivni smo bili čebelarji v našem društvu?

Tik pred koncem leta smo imeli homški čebelarji občni zbor. Vsakokrat po opravljenem formalnem delu radi posedimo in ob hrani in pijači izmenjamo čebelarske izkušnje.

Tradicionalno srečanje članov ČD Domžale in njihovih družinskih članov je bilo junija pri društvenem čebelnjaku na Brdu.

V prvem polletju smo imeli štiri zanimive debate. Avgusta pa smo nadaljevali s temo Zatiranje varoje, huda gniloba in priprava čebel na novo sezono. Uvod v debato je imel naš

član Zoran Klinkon dr. vet. med. V septembru sta Nika Pengal in Janez Mihelič govorila o prodaji medenih pridelkov. V novembru je beseda tekla o izkušnjah našega čebelarjenja v letošnjem letu. Uvodničarji so bili Dušan Skok, Gregor Lužar in Jure Andrejka.

Drugo soboto v septembru smo se odpravili na strokovno ekskurzijo v medeno in vinogradniško Istro. Obiskali smo čebelarje v Baderni (Čebelarsko društvo Poreč) in Pazinu, obiskali vinsko klet ter si ogledali znamenitosti v Pazinu in Grožnjanu. Posebej zanimivo je bilo predavanje o vzreji matic in delu z njimi ter predstavitev in degustacija medenih pridelkov in izbranih istrskih vin pri predsedniku Čebelarskega društva Pazin. Ekskurzije se je udeležilo 52 članic in članov ter nekaj gostov.

Organizirali smo skupinsko nabavo matic za člane društva po ugodnejši ceni pri priznanem vzrejevalcu Mitji Nakrstu - Čebelarstvo Cvet.

Ob 100-letnici čebelarjenja v naših krajih, ki jo bomo proslavili skupaj s čebelarstvi Lukovica, Moravče, Krtina in Dolško, bomo izdali zbornik, v katerem bodo poleg drugih zgodovinskih in strokovnih tekstov objavljene tudi fotografije čebelnjakov članov vseh društev. Kar nekaj časa smo vložili v iskanje zgodovinskih virov o čebelarjenju v naših krajih.

Septembra smo se na OŠ Domžale vključili v akcijo Nevladna organizacija gre v šolo. V okviru te prireditve smo predstavili čebelarstvo petim razredom OŠ Domžale (8. in 9. razred). Pri predstavitvi je aktivno sodeloval krožkar Luka Vujič, nosilec zlatega priznanja z zadnjega tekmovanja mladih čebelarjev.

Bine Kladnik je pripravil predstavitev čebelarstva v okviru naravoslovnega dne v začetku oktobra na OŠ Preserje Radomlje. Na štiriurni predstavitvi so bili prisotni štirje razredi (2. razred).

V začetku oktobra smo pričeli z dejavnostjo čebelarskih krožkov na treh osnovnih šolah:

OŠ Domžale - mentor Andrej Jus,
OŠ Rodica - mentor Viktor Svetlin,
Podružnična OŠ Ihan - mentorica Darja Javornik.

Izgradnja večnamenskega društvenega čebelnjaka napreduje. Postavljena je temeljna plošča, izdelan projekt in pridobljena dovoljenja ter imenovan gradbeni odbor. Napreduje tudi zbiranje finančnih sredstev. S prispevki se je že odzvalo kar nekaj krajevnih skupnosti in podjetij. Zahvaljujemo se vsem članom, ki so pomagali pri ureditvi terena za pripravo betonske plošče za čebelnjak, še posebej pa našima članoma Ladu Potočniku, ki je opravil izkop in celotno pripravo terena, ter Branku Gradišku za darovanje 10 m³ peska.

V okviru Slovenskega tradicionalnega zajtrka 16. novembra smo imeli predstavitve čebelarjenja in čebeljih pridelkov na OŠ Ihan in Rodica ter v vrtcih Trzin, Domžale, Mlinček v Radomljah in Gaj v Preserjeh. Vsem šolam

in vrtcem smo dostavili zloženko ČZS o medenem zajtrku, nekaterim šolam pa tudi med, ki so ga darovali naši člani.

Čprav je do konca leta samo še malo, bomo imeli še eno strokovno predavanje skupaj s ČD Lukovica in ČD Krtina. Predaval bo dr. Stanislav Kapun, priznani čebelar in vzrejevalec matic iz Pomurja, ki bo predstavil svoj način čebelarjenja.

Za vse, ki jih zanima čebela, med in vosek v slovenski kulturni dediščini in med kot popolna hrana, bomo v začetku decembra pripravili predavanje v Knjižnici Domžale.

Za lep zaključek leta pa imamo še tradicionalno novoletno srečanje čebelarjev s plesom.

Vsem krajanom voščimo zdravo, uspešno in veselo leto, čebelarjem ter njihovim čebelam pa čim bolj naklonjeno leto.

Čebelarke in čebelarji
čebelarstva družine Homec

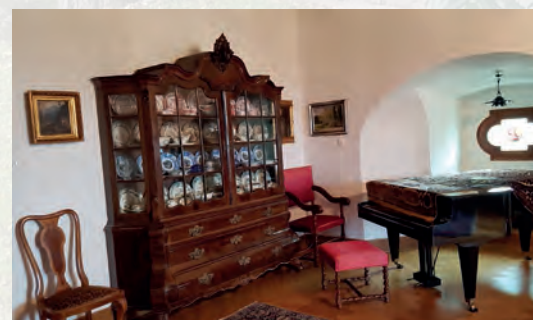
IZLET KS HOMEK – NOŽICE NA GORENJSKO: SOBOTA, 29. 9. 2018: STRMOL – BRDO - PREŠERNOV KRANJ

Uveljavila se je vsakoletna tradicija – zadnja sobota v septembru je izlet KS Homec – Nožice. Tokrat je bila na vrsti Gorenjska s svojo čudovito veduto gora: Kamniško-Savinjske Alpe in veriga Karavank na severu, na zahodni strani pa sledimo (Prešeren) "glavo trojno snežnikov kranjskih sivga poglavarja" Triglava, Julijske Alpe.

Avtobus na parkirišču pred gostilno Repanšek je še pred vstopom udeležencev vanj "vkrcal" nekaj "tehničnih in materialnih pripomočkov" za na pot oziroma postanke na poti. Ob

sedmih smo odrinili. Po kratkem pozdravu in predstavitvi poti je predsednik KS Andrej Repanšek predal besedo vodiču.

Že večkrat je dr. Marolt povedal, da je Slovenija kot ena sama lepa nevesta, Gorenjska pa je cvet v njenih laseh in tudi tokrat se ni izneveril hvalospevu Sloveniji in Gorenjski. Pot nas je vodila skozi Komendo, kjer je Peter Pavel Glavar (1721-1784), odličen poznavalec čebelarstva in intelektualec evropskega formata svojega časa, zapustil bogato knjižnico. Od nekdanj je veljalo, da so biblioteke spomin

človeštva in še dandanašnji so. Ko smo vozi-li skozi Komendo, je vodič omenil gospoda dekana Viktorijana Demšarja (1904-1992) kot pomembnega kulturnika v tem delu Gorenjske, omenil je tudi spomenik padlim v 1. svetovni vojni arhitekta Jožeta Plečnika (1872-1957). Na tem spomeniku je mojster Plečnik zapisal: 'MOLIMO ZA ZDRAVO PAMET,' kar velja kot maksima še danes in za vse čase. Komenda kot ustanova Malteškega viteškega reda je vredna posebnega obiska in ogleda. Peter Pavel Glavar je dal po vzoru čudovitega baroka – arhitekture cerkve Sv. Neže v Rimu zgraditi tudi cerkev Sv. Ane v Tunjicah v spomin na svojo mamo Ano. Po poljih gorenjske ravnine pod Krvavcem nas je vodila pot skozi Cerklje, kjer je bil 1858 rojen Ignacij Borštnik. Po njem se imenuje vsakoletno Borštnikovo srečanje, kjer podelijo nagrade ter prstan za življenjsko delo kot največje priznanje za slovenske igralske dosežke. V Cerkljah na Gorenjskem je bil 1835 rojen skladatelj Davorin Jenko, po katerem je poimenovana tamkajšnja osnovna šola. Tudi v Cerkljah je Plečnik pustil nekaj sakralnih in svetnih mojstrov. Dokaz več, kaj lahko aktiven posameznik zapusti prihodnjim rodom in Plečnikova dela spadajo v arhitekturo perennis – arhitekturo za vse čase.

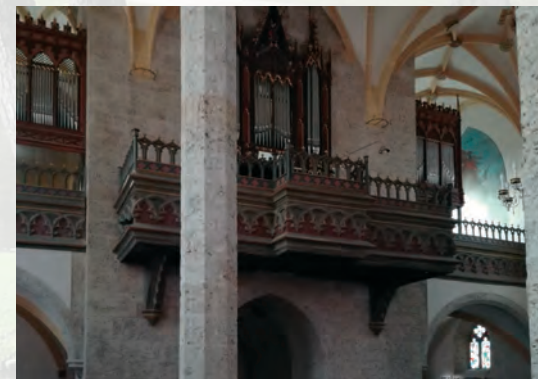
Namen letošnjega izleta KS je bil obisk dveh protokolarnih gradov RS: Strmola in Brda. Oba sta vzorno vzdrževana in igrata tudi v državnem in političnem merilu reprezentančno vlogo. Njuno kratko zgodovino so si udeleženci ekskurzije lahko prebrali v knjigi dr. Janeza Marolta in fotografa Bogdana Kladnika: BRDO, STRMOL, SNEŽNIK, protokolarni gradovi Republike Slovenije. Prejeli so jo ob obisku Brda oziroma razširjenega francosko-angleškega parka in ograjenega revirja za visoko divjad, po katerem nas je vodil skrbnik Tomaž M. Pred prihodom na Brdo smo na pobudo A. Repanška obiskali še Velesovo / Adergas, domačijo Vodnik, kjer so nam postregli Bedančev golaž. Bila je dana možnost za odlivanje in poživitev plamena. Človek je res motor z notranjih izgorevanjem.

Tako po Strmolu kot Brdu so nas vodili profesionalni vodniki. Škoda je le, da si notranjosti gradu Brdo nismo mogli ogledati, ker ga prenavljajo. Naslednji postanek je bil v Prešernovem gaju (leta 1938 opuščeno kranjsko pokopališče), kjer sta pokopana dr. France Prešeren in Simon Jenko. Vodnik nam je kratko orisal genialnost pesnika Prešerna in njegovo življenjsko usodo, o čemer smo še več izvedeli v Prešernovi hiši, ki je spremenjena v muzej. V gaju je tudi spomenik Janezu Puharju (1814-1864), izumitelju fotografije na steklo (1842; nadgradnja dagerotipije iz leta 1839 = svetovni izum fotografije).

V Kranju smo si ogledali tudi župnijsko cerkev Sv. Kancijana in tovarišev ter ožje staro mestno jedro. Po mestu so nas vodili arheologi, umetnostni zgodovinarji in kustosi Gorenjskega muzeja. Kranj je kulturno, izobraževalno in politično središče Gorenjske.

Pozno kosilo smo imeli v gostilni Pri Matičku na Primskovem. Dobro, brez presežnikov. Izlet je bil zelo zanimiv in vsi so ugotavljali, da so lepote Gorenjske neznani znanec. Vsi jih poznamo, vendar premalo cenimo. Na ogrlico slovenskih biserov smo dodali še gorenjske, s Triglavom in gorami v njegovem naročju.

PRAZNOVANJE DNEVA DRŽAVNOSTI NA HOMCU, 24. 6. 2018

Tradicionalno praznovanje dneva državnosti, ki ga že vse od osamosvojitve dalje pripravljajo društva in organizacije s Homca in okolice, se je začelo s slovesno sveto mašo za domovino. Daroval jo je začasni upravitelj homške župnije, kamniški dekan g. Janez Gerčar. Med pridigo je poudaril, da moramo imeti domovino in svojo državo, ki je ena najmlajših v Evropi, radi. Predvsem moramo za njo in za tiste, ki jo vodijo večkrat moliti, saj je duhovna podpora še kako pomembna pri delu, ki ga opravljajo izvoljeni predstavniki ljudstva.

Po maši je sledila slavnostna akademija pri lipi samostojnosti. Po uvodni himni - zapeli so jo pevci Homškega cerkvenega mladinskega pevskega zbora pod vodstvom zborovodkinje Maruše Škrjanec - je prisotne, ki so se zbrali v lepem številu, pozdravila moderatorka večera Stanka Šarc Majdič. Poleg stote obletnice konca prve svetovne vojne se je spomnila tudi 30-letnice slovenske pomladi, ko je v takratni jugoslovanski vojaški vrh uprizoril sodni proces proti tako imenovani četverici JBTZ. Sledila je ustanovitev Odbora za varstvo človekovih pravic, ki je prirejal različne proteste, ti pa so svoj vrhunec dosegli z zborovanjem nekaj deset tisoč ljudi 21. junija 1988 na Trgu osvoboditve, današnjem Kongresnem trgu v Ljubljani.

Po pesmi Majolka, bod' pozdravljena je predsednik Krajevne skupnosti Homec – Nožice Andrej Repanšek vsem zbranim namenil nekaj pozdravnih besed in med drugim povedal, da ga izredno veseli, da se že 27 let zapored krajan v tako velikem številu zberejo ob praznovanju rojstnega dne naše države.

Sledil je slavnostni govor, ki ga je tokrat pripravil priznani dramski in filmski igralec Pavle Ravnohrib. Na začetku je zelo čustveno in doživeto prebral hvalnico domovini iz Cankarjevega Kurenta in obenem spomnil na 100-letnico smrti našega največjega pisatelja in dramatika. Poudaril je pomembnost slovenske besede in pismenosti, ki nas je v osnovi definirala kot narod. Spomnil je na brižinske spomenike in Primoža Trubarja, ki nam je omogočil, da se Slovenci uveljavljamo kot kulturni narod. »Prav od Trubarja naprej lahko zaznamujemo slovensko narodno zavest in mimo Slovencev niso šli nobeni kulturni tokovi. Uveljavljali smo se kot znanstveniki in od leta 1800 je bilo na dunajski univerzi 1200 univerzitetnih učiteljev in 35 rektorjev Slovencev.«

V nadaljevanju se je dotaknil tudi manj svetle plati slovenske zgodovine. Od izgube precejšnjega dela etničnega ozemlja, ki se je tekom stoletij vedno bolj krčilo, do izgube suverenosti nad delom morja, ki je za nas življenjskega pomena. Kot pravi Ravnohrib: »Politika je vlačuga, tako nekako je dejal že Cankar in ta lastnost se nas še kako drži. Zrelo politično razmišljanje je lastnost sodobnega človeka, kajti če si narod ne zna vladati sam, mu pač vladajo drugi. V medsebojni prepirljivosti kot narod izgubljammo nujno življenjsko silo, ki v odločilnih zgodovinskih trenutkih odloča o narodovem preživetju. Pogum in enotnost sta bila pred sedemindvajsetimi leti močnejše orožje od fizičnega orožja jugoslovanske armade, v tistih časih šeste najmočnejše vojaške sile v Evropi. Smo danes še tako enotni in v političnem smislu složni, kot smo bili pred sedemindvajsetimi leti? ...«

V svojem razmišljanju se je dotaknil tudi problematike sedanjega časa: »Dostojanstvo človeš-

kega življenja je poteptano, družina kot osnovna celica družbenega življenja se sistematično uničuje, biološka danost spola je prepuščena svobodni izbiri. Spol ni več biološka, temveč socialna kategorija, o njej se človek sam odloča.«

O črnih oblakih, ki se zgrinjajo nad Evropo pa je razmišljajal takole: »Vladarji sveta so si zadali cilj uničiti nacionalno, versko, osebno in vsakršno identiteto posameznika, državljana, evropskega človeka in posledično evropskih držav, kot jih poznamo. Gospodarjem sveta je pokončen, svoboden, odgovoren in razmišljujoč človek nevaren in odveč. Ustvariti je treba brezoblično maso nihče-jev, ki jo bo usmerjal družbeni inženiring preko šolstva, kulture in medijev. Naša država pri tem ni izvzeta, nasprotno, postaja idilično gojišče omenjenih idej. Živimo v dobi prevare, namesto svobode in dostojanstva nam ponujajo kaos, namesto življenja smrt. Človek, posameznik, ki živi v konfliktnem duhovnem razmerju s samimi seboj, je izgubljen in narod, ki je v konfliktnem razmerju s samim seboj, prav tako.«

Govor je Ravnohrib zaključil z besedami: »Danes je zgodovinski dan! Predvečer sedemindvajsete obletnice razglasitve naše države. Takrat, pred sedemindvajsetimi leti smo tvegali vse in stali ter obstali, kot bi rekel Trubar: STATI INU OBSTATI! Bomo v tretjem tisočletju še obstali kot narod in kot država?«

Po dolgem aplavzu, ki ga je prejel za svoj več kot 15-minutni govor, se je Ravnohrib v nekaj stvkih spomnil tudi na pokojnega homškega župnika Lojzeta Hostnika, s katerim sta bila dobra prijatelja. Po pesmih Mnogo sem prehodil poti in Dajte, Dajte, v izvedbi pevskega zbora se je voditeljica večera zahvalila vsem soorganizatorjem prireditve: KS Homec-Nožice, KS Preserje, Župnijska Karitas Homec, KD Jože Gostič Homec, Skavtski steg Homec, Župnija Homec, PGD Homec in SD Homec ter vse zbrane povabila na nadaljevanje praznovanja in sproščeno druženje ob pogostitvi in simboličnem kresovanju na igrišču pred homško šolo.

LETO 2018 V HOMŠKEM SKAVTSKEM STEGU

Ali kdaj pomisliš, da se v tvojem življenju premalo dogaja ali pa, da prevladuje rutina? Skavti s Homca lahko z nasmehom na obrazu zatrdimo, da so med nami takšne misli pravzaprav nemogoče. Tudi to preteklo leto 2018 je bilo polno dogodivščin, izzivov in dogodkov, ki smo se jih udeležili. Bili smo tu in pa tam.

V začetku leta smo se vse starostne skupine ločeno odpravile na potepanje po snegu, kjer smo skupaj preživeli tri čudovite dni in izkoristili takratno pošiljko snega, ki nas je vse razveselila. V zimskih radostih smo uživali prav vsi od najmlajših članov (volčičev) pa vse do starejših (popotnikov). Voditelji so si tik pred iztekom zime vzeli še čas za nekaj izobraževanja in povezovanja s skavtskimi voditelji iz vse Slovenije na državnem srečanju voditeljev.

Kmalu po velikonočnih praznikih smo se žal morali spopasti z izgubo našega duhovnega asistenta, župnika s Homca, Lojzeta Hostnika. Zapustil je to zemeljsko življenje in za seboj med nami pustil močan spomin in pečat. S prihodom pomladi so se odvile številne orientacije, saj je orientacija v naravi ena izmed zelo pomembnih skavtskih veščin. Najbolj odmevna ter največja med njimi je bila gotovo orientacija Sever, na kateri smo se sedaj že tradicionalno devetič zbrali skavti iz sosednjih stegov (iz Domžal, Kamnika, Komende). Skupaj smo v zdravem tekmovalnem duhu izkazali svoje veščine ter izkoristili čudovit sončen pomladni dan. Prav poseben dogodek, ki se je zgodil kmalu za tem pa je bilo Vseslovensko skavtsko romanje, ko smo se prav vsi skavti iz Slovenije podali do romarskih središč. Homški steg je skupaj s skavti iz celotne Ljubljanske

regije poromal na Brezje. Voditelji so si na tej točki med prvomajskimi počitnicami ponovno vzeli tudi nekaj časa zase in se odpravili v Karlobag, kjer so se duhovno napolnili in telesno odpočili.

Celoten steg se je ponovno zbral na dogodku, ki mu pravimo jurjevanje. Ta tridnevni dogodek je še prav poseben za vse novince, ki tam izrečejo svojo skavtsko obljubo, prejmejo skavtsko rutico in tako postanejo del velike skavtske družine.

Preden smo zakorakali v poletne počitnice, smo se poveselili na dveh dogodkih. Prvi je bil piknik, na katerem smo se zbrali vsi homški skavti s starši ter se ob hrani in športnih igrah poveselili ob uspešnem zaključku skavtskega leta 2017/2018, drugi pa je bila proslava ob dnevu državnosti, kjer smo prisostvovali oblečeni v svečane uniforme (skavtski kroj).

Naše rutke, ruzaki in pohodni čevlji so nekaj tednov počivali in prav tako kot vsi mi čakali na dogodek, ki je vrhunec leta. To je poletni tabor. Najmlajši volčiči so na Prežganju pomagali Neverjetnim na misiji in so reševali svet. Nekoliko starejši izvidniki in vodnice so preživeli deset dni v Medvedici pri Grosuplju, kjer so preizkušali razne spretnosti, ki so jih urili čez leto (kurjenje ognjev, postavljanje zgradb, vezaje vozlov, orientacija itd.). Najstarejši, popotniki, pa so skupne poletne dni preživeli na dva načina. Eni so se odločili, da stopijo iz svoje cone udobja in se s kombiji podajo v neznan. Njihovo pot so sproti krojili drugi, saj so jih usmerjali na raznih križiščih, na katerih so se znašli in pot jih je ponesla vse do Avstrije, Češke ... Druga skupnost popotnikov se je podala peš po neokrnjenih poteh Slovenije in se pri tem odločila, da se za teh nekaj dni odklopi od ujetosti v čas. Dneve so preživeli brez oziranja na uro in tako vsak trenutek še bolj kvalitetno in v polnosti izkoristili. Poleg vseh poletnih taborov se je kar nekaj homških voditeljev udeležilo tudi tabornih šol, na katerih so se izobraževali o vzgoji in skavtski metodi.

Obogateni z novimi znanji in izkušnjami smo na zadnji septembrski dan zakorakali v novo skavtsko leto in medse sprejeli kar veliko število novih zagnanih članov, katerim se je tudi zahotelo skavtskih dogodivščin. Z začetkom novega leta pa smo med nami pozdravili tudi novo vejo - bobre, v kateri so otroci, ki obiskujejo 1. in 2. razred osnovne šole. V jeseni se je zvrstilo kar veliko dogodkov, na katerih je bilo moč videti veliko število sivo-rumenih homških rutic (voditelji so se udeležili jesenskega državnega srečanja voditeljev, kar veliko članov našega stega pa se je udeležilo tudi skavtskega orientacijskega tekmovanja Jakec, kjer so dosegli tudi stopničke). Pred prihodom zime smo se po vejah odpravili na jesenovanje, kjer je začelo naraščati navdušenje in povzanost med nami.

Decembra je v marsikaterem domu v homški župniji zasijala svečka na adventnem venčku, katerega so izdelale pridne roke homških skavtov. Poleg te lučke pa bomo konec tega meseca v bližnje župnije ponesli tudi Luč miru iz Betlehema, sporočilo miru in skupnosti. Tako bili smo tu in bili smo tam in leto se je izteklo. Z veseljem lahko rečemo, da je bilo polno, da smo se veliko naučili ter ob tem rasli. Sedaj pa že korakamo veselo v novo leto, saj se na obzorju že svetlikajo novi izzivi.

Blagoslov nove šole na Homcu

DOBRO VZGOJENA MLADINA, SREČNA DOMOVINA

Šolska dejavnost na Homcu se je pričela leta 1852, s prihodom župnika Jožefa Hočevarja, ki je začel z zasilnim poučevanjem otrok v takratnem starem župnišču, ki je stalo ob cesti, pod sedanjim župniščem. Pouk v tej stavbi je potekal do leta 1885, ko so jo morali zaradi dotrajanosti podreti. Do leta 1890 so otroke poučevali v mežnariji ob cerkvi. Leta 1890 so zgradili novo pritlično šolo ob glavni cesti, nasproti gostilne Repanšek. Zaradi povečanja števila otrok so šolo leta 1919 razširili v dvorazredno šolo, leta 1935 v trirazredno in leta 1937 v štirirazredno šolo. Zaradi pomanjkanja prostora je od leta 1919 do 1938 pouk vzporedno potekal tudi v novem društvenem domu.

Že leta 1930 si je komisija ogledala šolo zaradi predvidenega povečanja. Nenehno naraščanje števila otrok in stiska s prostorom sta botrovala odločitvi o gradnji nove, modernejša šole. Tako je šolski odbor že leta 1936 odkupil zemljišče ob poti proti železniški postaji. Z gradnjo so pričeli septembra 1937. Do zime je bila šola pod streho, v naslednjem letu pa so stavbo in prostore v njej v celoti dokončali. Slovesna otvoritev in blagoslovitev šole je potekala 8. 9. 1938.

Prav je, da se tega slovesnega dogodka in takratne velike pridobitve za kraj, ob 80 letnici spomnimo tudi v Vaščanu. Ob tej priložnosti objavljamo faksimile izredno zanimivega poročila o slavnostnem dogodku, ki je izšel v takratnem glasilu Naš list. Poleg tega prvič objavljamo fotografije Petra Nagliča, ki je celoten potek gradnje šole, kot tudi samo otvoritev, skrbno dokumentiral.

8. september je bil za Homec pri Kamniku praznik, ki bo ostal vsem Homčanom za dolga leta v spominu. Blagoslovljena je bila lepa in sodobna ljudska šola - petrazrednica. Če upoštevamo, da je Homec do 1. 1919. imel le enorazrednico in do 1. 1936. le dvorazrednico, ki se je v tem letu spremenila v trirazrednico in leta 1937. v štirirazrednico, potem iz teh suhih dejstev vidimo, da je Homec šele v zadnjih letih za vzgojo in izobrazbo šolske mladine dobil to, kar nujno potrebuje. Ob začetku letošnjega šolskega leta pa je bila urejena nova ljudska šola, ki je bila zgrajena po načrtih banske uprave in z njeno pomočjo za 450.000 din. Veliko enonadstropno poslopje ima poleg 4 učilnic, pisarne in prostora za učila vse pritlikline ter tudi še stanovanje za šolskega upravitelja ter dve samski stanovanji s skupno kuhinjo. Na zunaj je poslopje nadvse okusno in se lepo prilaga živahni pokrajini okolice.

Pred lepo okrašenim glavnim vhodom je bil postavljen ličen oltarček, ob njem pa govorniška tribuna, na katero je stopil domači župan Gregor Repanšek, ki je med navdušenim vzklikanjem pozdravil g. bana M. Natlačena, okrajnega načelnika iz Kamnika dr. Maraža, kamniškega dekana in kanonika Riharja Mateja, kamniškega župana in predsednika županske zveze Nandeta Novaka, odvetnika dr. Žvoklja in tehnično osebje banske uprave, ki je sodelovalo pri graditvi šole. V lepem cerkvenem govoru je nato dekan in kanonik Rihar govoril o pomenu krščanske vzgoje mladine in o nalogah šole, ki naj vzgaja mladino v verskem duhu. Ob asistenci domačega župnika Govekarja in misijonarja dr. Gracarja iz Grobelj je bila med ubranim petjem šolske mladine opravljena blagoslovitev šole. Zatem se je s prisrčno pobožnostjo posvetila šolska mladina presvetemu Srcu Jezusovemu, nakar so bili še blagoslovljeni kip Srca Jezusovega, križi in Marijine podobe, ki naj krase učilnice nove šole.

Po opravljenem blagoslovitvenem obredu je župan Repanšek izročil upravitelju šole Milkoviču ključe šole. Šolski upravitelj je v klenih besedah želel, naj bi nova šola ob požrtvovalnem sodelovanju učiteljstva kar najboljša služila vzgoji vrle homške mladine. Uspele prigodne deklamacije sta imela učenc Koželj Stanko in učenka Završnik Anica, nakar je burno pozdravljen imel tehten in pomemben govor g. ban dr. M. Natlačen.

Govor g. bana

Komaj štiri dni je tega, odkar smo odprli na Črnučah, dobrih deset kilometrov od tu, novo, krasno šolo, a danes se odpirajo vrata nove šole mladini homške občine. Nov dokaz, kako ukaželjen je naš narod, kako si želi izobrazbe in kako visoko zaradi tega ceni šolo. Da je temu res tako, nam zgovorno dokazuje statistika. Majhen je naš narod, med kulturnimi narodi smo med najmanjšimi, kljub temu pa bi mogel upravičeno trditi, da ni naroda na svetu, ki bi imel manjši odstotek analfabetov, nepismenih od nas. Narodi, ki se ponašajo s sijajno zgodovino, ki so mogočni po svojem številu in ki morejo upravičeno kazati na svojo tisoč in dvatisočletno kulturo, nas v tem pogledu ne prekašajo, ali niti ne dosegajo, pa čeprav smo živeli in gradili mi Slovenci svojo kulturo v zelo težkih razmerah; saj nam je vladal do pred dvajset leti tujec, ki ni imel niti smisla niti srca za kulturne potrebe našega naroda. To so dejstva, na katera smo Slovenci lahko ponosni in ki nas morajo navdajati z zaupanjem v bodočnost našega naroda.

Tebi, šolska mladina, je namenjen ta lepi novi dom. Z velikimi žrtvami so ga zgradili vaši starši, da bi bila vam, dečki in deklice, šola bolj prijetna, da bi se učili v zdravih prostorih, polnih svetlobe in sonca. Tudi to vaša nova šola bi mogli po pravici imenovati »jasen grad sredi polja«. Za to dobroto, ki so vam jo, dragi otroci, pripravili vaši starši s svojimi žrtvami, se jim morate izkazati hvaležni. Storili boste to s pridnim učenjem in lepim vedenjem. S tem boste svojim staršem napravili največje veselje, v tem jim bo najlepše plačilo za vse, kar za vas žrtvujejo.

Pa tudi za vas, dragi učitelji, je nova šola velika dobrota. Sami najboljše veste, kako naporno, utrudljivo in zdravju škodljivo je, ako morate dan za dnem prebiti v zatohlih prostorih, v vlažnem, plesnivem in gnilem zraku. Tudi vas mora zaradi tega navdajati čustvo hvaležnosti do ljudstva, ki vam je postavilo to lepo novo zgradbo, v kateri bo odslej torišče vašega delovanja in udeleževanja. Najlepše pa se boste oddolžili za to dobroto, ako se boste s podvojeno vneto posvetili svojemu vzvišenemu poklicu — izobrazbi in vzgoji mladine, ki vam je izročena, ako se boste z vso ljubeznijo oklenili te mladine, ako jo boste izobraževali in vzgajali tako, da bodo ti dečki in te deklice zrasli v dobre, poštene državljane, ki bodo zvesti Bogu in prežeti ljubezni do svojega naroda in do svoje države Jugoslavije. To hočemo v tej zvezi in ob tej priliki še prav posebno poudariti: naj bi bila zveza med domačo hišo,

med starši in šolo čim boljša, čim tesnejša; nikdar naj šola v otrokovi duši ne ubija onega, kar je otrok dobrega prinesel iz domače vzgoje. Na tem je treba dalje graditi in uspeh šole bo mnogo boljši in zadovoljivejši, ako se bosta dom in šola medsebojno podpirala, izpopolnjevala in dopolnjevala. Ako boste v tem smilu uravnavali svoje delo, bo tudi vam, dragi učitelji, delo lažje, pa tudi uspešnejše in vaše življenje med narodom bo prijetnejše in bolj polno vsebine. Vzljubili vas bodo otroci, a radi vas bodo imeli, cenili in spoštovali vas bodo tudi njihovi starši. Zato pa kličem vam in vsemu učiteljstvu: ne od naroda proč! Glejte, da ne postanete tujci med lastnim narodom! Mi ne zahtevamo od vas in ne maramo, da postanete priganjači kake politične stranke, kar so od vas nedavno drugi zahtevali. Toda ne pozabite, da ste tudi vi del naše narodne skupnosti, od katere se ne smete ločiti, ako nočete, da postanete suhe veje na narodnem drevesu. Tam je zato vaše mesto, kjer je narod! Zato nazaj k narodu!

Nad 500 ljudi je upoštevanja vredne misli g. bana sprejelo z navdušenim odobravanjem, in ko je godba odigrala državno himno, ni hotelo biti konca vzklikom: Živel kralj, živel Jugoslavija, živeli naši voditelji! O prosvetnem delu med našim narodom je spregovoril dr. Žvokelj ki je med splošnim odobravanjem očrtal zasluge naših voditeljev in sedanje vlade za povzdigo in razvoj naše prosvete in kulture. Na lepi pridobitvi je Homčanom čestital v imenu županov kamniškega okraja kamniški župan Nande Novak, nakar je domači župan Repanšek izrekel zahvalo vsem, ki so pomagali, da je v Homcu zrasla tako lepa in veličastna ljudska šola. V svoji zahvali domačim davkoplačevalcem, ki se niso ustrašili žrtev zato, da bi njihovi otroci dobili primerno in lepo šolo, je posebej poudaril, da se Homčani dobro zavedajo, kako veliko uslugo jim je napravila banovina, ki jim je z brezobrestnim posojilom 100.00 dinarjev za 10 let, omogočila to zgradbo. Glede na to pomoč je zagotovil poslušalcem, da bodo vse druge obveznosti glede šole še letos poravnane, ter je med splošnim odobravanjem zaključil uspelo prireditvev. Gostje so si zatem še ogledali lepo šolo, ki ima v pritličju lepo vežo, iz katere so dostopne učilnice in druge sobe. Še prostornejša in ličnejša je veža v prvem nadstropju, na katere glavni steni je med zelenjem in cvetjem postavljen lep kraljev kip. Učilnice so izredno prostorne, zračne in svetle, tako da je šola, glede na njeno ceno, vzoren tip za vse bodoče podeželske šole.

Fotografije: Peter Naglič (arhiv Matjaža Šporarja)

MIHAELOVE

Majhen deček je obiskal svojega starega očeta, ko je ta ravno rezljal mogočne figure za jaslice. Nekatere od njih so že stale dokončane na mizi. Deček je sedel k dedku in ga tiho opazoval. Toda, ker je bil utrujen, je čez čas naslonjen na rob mize zaspal. Sanjalo se mu je, kako so vse postave na mizi oživele. Zelo je bil začuden, ko je ugotovil, da se lahko z njimi celo pogovarja. Še več: pastirji, kralji, Marija in Jožef niso bili več majhni in on sam nič več velik, temveč je hodil sredi med njimi, kakor eden izmed njih. Tako je skupaj z njimi vstopil v betlehemski hlevček. Približal se je jaslim in se zazrl v Božje Dete, Dete pa je pogledalo njega ... Nenadoma je Mihaela prevzela čudna tesnoba in solze so mu stopile v oči.

“Zakaj jokaš?” ga je vprašalo Dete Jezus.

“Ker ti nisem ničesar prinesel.”

“Jaz pa bi vseeno rad kaj imel od tebe,” je nadaljeval pogovor otrok v jaslih.

Deček je zardel od veselja. “Vse, prav vse, kar imam, ti podarim,” je jecljal ...

“Tri stvari bi rad od tebe,” reče Jezus.

“Moj novi plašč,” mu skoči v besedo deček, “mojo malo lokomotivo, mojo knjigo – tisto z mnogimi slikami?”

“Ne,” odvrne Dete Jezus, “vsega tega ne potrebujem. Nisem prišel zato na svet. Od tebe želim nekaj drugega.”

“Kaj torej?” ga vpraša deček radovedno.

“Podari mi tvojo zadnjo šolsko nalogo,” odgovori Jezus tiho, da ga nihče drug ne bi slišal.

Tedaj se Mihael prestraši. “Jezus,” je zastokal ves v zadregi ... Cisto k jaslim se je sklonil in zašepetal: “Tam je vendar učitelj napisal nezadostno oceno.”

“Saj, ravno zato hočem imeti to nalogo.”

“Toda zakaj?”

“Mihael, vedno mi prinesi vse tisto, kjer spodaj piše: nezadostno. Mi lahko to obljubiš?”

“Zelo rad,” mu odvrne deček.

“Toda od tebe hočem še drugo darilo.”

Deček ga je ves nemočen gledal, **Otrok pa je nadaljeval: “Tvoj lonček za mleko.”**

“Toda tega sem vendar danes razbil!”

“Vedno mi prinesi vse to, kar si v življenju razbil in polomil, da bom lahko spet zacelil. Mi lahko daš tudi to?”

“To je težko ... Mi boš pomagal pri tem?”

Jezus mu prikima in se mu nasmehne: “Še tretja želja, Mihael! Sedaj mi prinesi še odgovor, ki si ga dal mami, ko te je vprašala, kako se je lonček za mleko razbil.”

Zdaj je deček naslonil čelo na rob jasli in bridko zajokal: “Rekel sem ...” je hlipajoč izdaval, “... mami sem rekel, da se je lonček prevrnil, toda ..., toda v ravnici ... sem ga v jezi nalašč zabrisal po tleh.”

“Mihael, vedno mi prinesi tudi vse svoje laži, svoje kljubovanje, vse hudo, ki si ga storil ... Če mi boš vse to dal, ti bom pomagal. Sprejel te bom v tvoji slabosti, ti vedno znova odpustil in ti pokazal pravo pot. Dovoliš, da ti to podarim?”

In deček je poslušal, gledal in strmel ...

Tudi mi strmimo nad božično skrivnostjo, nad nedoumljivostjo rojstva Boga v telesu človeka. Odrešenik je rojen. Njegovo rojstvo zbuja veselje in upanje. Vsak Božič nas vključuje v brazdo odrešenja, pošilja in vabi na pot luči, dobrote in poštenja, daje novih moči za duhovne vzpone in za vztrajno kljubovanje silam teme v nas samih in okrog nas.

Luč svete noči hoče razsvetliti mojo, tvojo in našo noč, hoče prebuditi zaupanje in hvaležnost. Naša osebna stiska se sicer na zu-

SANJE

naj ne bo spremenila, toda eno je gotovo: zavest, da v stiski nisi sam, da imaš nekoga, ki mu lahko zaupaš, je velikanska opora, da ne obupaš. In božična noč nam prinaša enkratnega prijatelja, življenjskega spremljevalca in dobrotnika. Zato se ne bojmo in ne klonimo v še tolikšni preizkušnji!

»Danes se vam je rodil Odrešenik« (Lk 2,11). To veselo in odrešujoče oznanilo naj nam vlije poguma in moči ter nas spodbuja k zvesti hoji v Božji svetlobi. Božična noč je prečudovit Božji dar. Naš pisatelj Ivan Pregelj jo je takole opisal: »To je noč neizmerne lepote. Kolikor je src po slovenski domovini, toliko pesmi se ti je pelo; kolikor je rosnega biserja na pomladni trati, toliko solza nebeškega veselja je prejokalo to noč ljudstvo pod Triglavom. V teh dremotnih večernih urah so pozabljene skrbi in bridkosti. En večer odtehta breme leta in let, kapljica nebeške usmiljenosti pogasi strahove jeze in madeže preteklosti. Vsa zemlja je Betlehem, vsi ljudje smo otroci. O Bog, kaj bi počeli sinovi slovenske matere, da nimajo svojega Božiča, svoje polnočnice, svojih jaslic, svojih božičnih pesmi, svojega upanja v Novorojenega, Večnoživega – kaj bi počeli brez Boga.« Res, le kaj bi brez Boga, brez njegove vsepresegajoče dobrote in ljubezni, ki se nocoj očetovsko sklanja k nam in nas kliče, da se podamo na pot življenja opremljeni s to veselo novico.

Gašper Mauko

župnijski upravitelj župnije Homec

“VESEL SEM VIZIJE IN SVEŽIH IDEJ, KI JIH MLADI PRINAŠAJO V ŽUPNIJSKO ŽIVLJENJE”

S prvim avgustom je službo župnijskega upravitelja župnije Homec nastopil duhovnik Gašper Mauko. Po nenadni smrti župnika Lojzeta Hostnika aprila letos je homška župnija za nekaj časa ostala brez stalnega duhovnega pastirja, to vrzel pa so za nekaj mesecev zapolnili okoliški duhovniki. S prihodom Gašperja Mauka za župnijskega upravitelja, je župnija Homec ponovno zaživela v pravem pomenu besede, saj je duhovnik sedaj ponovno stalno prisoten in na voljo svojim faranom. Poleg tega, da je župnijski upravitelj homške župnije, ga je nadškof imenoval tudi za upravitelja župnije Vranja Peč.

Z Gašperjem - mašniško posvečenje je prejel leta 2015, novo mašo daroval v cerkvi sv. Petra v Radovljici, ponovitev nove maše imel tudi v Domžalah, saj je leto dni tam služboval kot diakon - sem opravil pogovor, s katerim sva se sprehodila skozi njegovo življenjsko pot, ki ga je pred štirimi meseci pripeljala na Homec. Gašper je izredno zanimiv in prijeten sogov-

ornik z zelo širokim pogledom na svet okoli sebe. V dobrih treh urah najinega pogovora, ki so minili, kot bi trenil, sem izvedel marsikaj zanimivega, predvsem pa to, da se dobro zaveda svojega poslanstva in svoje odločitve, da se je odzval na božji klic ter postal duhovnik. Nekateri, ki ste ga že imeli možnost spoznati, če ne drugače pri maši ali ob kakšni drugi priložnosti, ste že opazili, da Gašper svoje duhovniško poslanstvo opravlja ponosno, z velikim veseljem in z energijo, ki se dotakne ljudi. Zaupan mu je bil homški božji vinograd, za katerega skupaj s farani skrbi, da bo bogato obrodil, tako da bo Bogu v čast in ljudem v ponos.

Prihajate iz Gorenjske, natančneje iz radovljiškega konca. Lahko poveste kaj o vašem otroštvu?

Večino svojega otroštva sem z družino preživel na Gradiški poti 5, v »kotu« starega dela Radovljice. V sklopu treh hiš smo živele tri družine, ki smo se sčasoma zelo povezale med

seboj. Lahko bi rekel, da se je oblikovala skupnost v malem. Oče in mama sta imela tekstilno podjetje, ki pa je šlo z vstopom kitajskega trga na naše tržišče v stečaj. Osnovno šolo sem obiskoval v Radovljici. Preizkusil sem se v glasbeni šoli, vendar mi je po pol leta obiskovanja ur klavirja učiteljica rekla, naj raje odneham, saj da nisem talentiran za to. Čeprav nisem ravno nadarjen za skupinske športe, sem nekaj časa treniral roket, pa tudi hokej na ledu, kasneje sem bil hokejski sodnik. Tudi sicer je bila vsa moja družina zelo vpeta v hokej, saj ga je igrala moja mama, oče je bil sodnik na klopi, brat pa je igral v mladinski reprezentanci. Zaradi hokeja je bilo precej družinskih vikendov hokejsko obarvanih. Spominjam se, da smo nekoč zimske počitnice preživeli na Slovaškem, kjer je blejski klub, za katerega je igral moj brat, gostoval na nekem mednarodnem turnirju. Takrat sem prvič v življenju doživel temperaturo -25°C. Proti koncu osnovne šole se je naša družina preselila v Vrbnje, kjer je doma moja mama, starša sta namreč tam zgradila hišo. Tu se je začel ustvarjati nov krog prijateljev, zorela pa je tudi moja odločitev, kam se bom podal v srednjo šolo. Ne smem pozabiti omeniti, da sem bil od sedmega leta starosti pa vse do posvetitve v diakona ministrant, kar je gotovo vplivalo na mojo nadaljnjo življenjsko odločitev.

Izbirali ste med kranjsko gimnazijo in šentviško škofijsko gimnazijo, odločili ste se za slednjo. Kaj je botrovalo vaši odločitvi?

Ko sem izbral med tema dvema gimnazijama, sem globoko v sebi nekako čutil, da je Škofijska klasična gimnazija v Šentvidu prava odločitev zame. Izkazala se je kot Božja previdnost, saj sem tekom štirih let prejel mnogo več kot samo znanje, prejel sem izobrazbo v polnem pomenu besede. Ne rastemo namreč samo v poznavanju zakonitosti materialnega sveta, ampak tudi na področju duše in duha, kulture, umetnosti, čustvene inteligence, družbene občutljivosti, narodne zavesti in vere. Gre za celosten pristop, s katerim poskušajo oblikovati človeka s širokim pogledom na svet in človeštvo. Pravzaprav se je v gimnazijskem obdobju podzavestno utemeljil tudi moj duhovniški poklic. Res je sicer, da po končani gimnaziji študija nisem takoj nadaljeval na Teološki fakulteti, temveč sem najprej izbral Veterinarsko, saj me je v prvi vrsti zanimalo (in me še vedno) naravoslovje. Je bila pa Škofijska klasična gimnazija zame izhodišče, iz katerega sem začel tekom študija na veterini bolj konkretno razmišljati o smislu življenja. Za vse, kar sem prejel na tej šoli, sem danes izredno hvaležen – gotovo bi bil moj odgovor drugačen, če bi me vprašali v dijaških letih kot upornega pubertetnika.

Po enem letu študija na Veterinarski fakulteti pa je prišla odločitev za duhovniški poklic. Kdaj ste začutili ta klic?

Ko sem obiskoval Škofijsko gimnazijo, sem še stanoval doma in se v šolo vsak dan vozil z vlakom. Z vstopom v študentska leta pa je prišla odločitev, da se (vsaj v grobem) odselim od doma in zaživim v Ljubljani, kjer sva si s prijateljem delila stanovanje. Lahko bi rekel, da sem takrat prišel v »realni svet« in postal pozoren na stvari, ki jih med obiskovanjem gimnazije niti nisem opazil. Hočem reči, da je bil »krščanski« utrip gimnazije bistveno drugačen od ljubljanske »ulice«. Hladen duh družbe, velikokrat mrki obrazi ljudi, izginuli pozdravi mimoidočih ... Začutil sem, da v tej družbi nekaj ne »špila«. Manjkala je sosedska naklonjenost, ki si jo vaju iz okolja domače

vasi in toplina odnosov gimnazijskega razreda, pogovor, medsebojna pomoč ... Takrat sem se začel bolj intenzivno spraševati o smislu svojega življenja. Kaj je moja poklicanost? Ali bom vse življenje kot veterinar samo »osemenjeval« krave ali pa sem mogoče poklican kam drugam? Sledile so odločitve za zameno fakultete, vpis na teologijo in vstop v bogoslovno semenišče.

Kakšen je bil pa Božji klic, ki ste ga začutili?

Ko sem študiral na veterini, sem pel pri mladinskem pevskem zboru Veter. Ker sem stanoval v Šiški, sem na vaje, ki smo jih imeli v Lutkovnem gledališču, vedno hodil čez Prešernov trg, mimo ljubljanske stolnice. Ker sem bil zaradi voznega reda avtobusa vedno malo prezgoden, sem se začel za deset, petnajst minut ustavljati v stolnici. Ko sem tako nekega večera v popolni tišini sedel v cerkveni klopi, sem v nekem trenutku doživel živo prisotnost Boga, ki se je niti ne da opisati z besedami. Lahko bi rekel, da sem takrat prestopil iz vere »birmanca« v vero odraslega kristjana. To je bil trenutek, ko se zavedel, da Bog kot presežno bitje resnično biva. Potrudi se svetopisemska beseda, kjer se Bog predstavi kot »Jaz sem, ki sem« (2 Mz 3,14). Torej kot večno, neskončno in do te mere popolno bitje, da je bivanje zajeto v Njegovem bistvu, da obstaja sam iz sebe, ker je lastnik in izvor biti (življenjske iskre). Ta krščanska filozofija nekako razloži moje doživljanje Boga, praktična izkušnja Njegove prisotnosti pa potrjuje moje prepričanje, ki si ga ne bom nikoli pustil vzeti. Zakaj pravzaprav zahodna družba danes izriva Boga iz javne sfere? Ker se ga boji! Ker se človek zaveda, da mora ob priznanju Boga stopiti stopničko nižje in priznati, da ne obvladuje svojega bivanja in njegovih zakonitosti. Da se mora podrediti nekim večnim in vsepresegajočim temeljnemu resnici, ki je obenem kruta in osvobajajoča. Človek se boji ponižnosti, boji se nepredvidljive skrivnosti življenja. Obenem pa želi to notranje hrepenenje po presežnem utišati z materialnimi dobrinami, ki preko agresije oglaševanja vedno znova obljublja jo varnost, srečo, nadzor nad življenjem. A materija je minljiva, kakor človek sam. Zato

v njem vedno znova zeva praznina. Ko zavračamo Boga in njegovo razodetje po Svetem pismu, režemo korenine zahodne civilizacije, ki že dva tisoč let raste iz judovske tradicije, evangelijskih vrednot, antične filozofske šole in rimskega prava. Ne moremo se izogniti tem zgodovinskim dejstvom. Preživeli bomo samo v primeru, da se vrnemo h koreninam, vse drugo je samomor.

Kako ste svojo odločitev za duhovništvo sporočili domačim?

Najprej sva se s prijateljem, mojim sostanovalcem, srečala na kosilu. Vprašal sem ga, kaj bi mi rekel – glede na to, da me res dobro pozna –, če bi mu povedal, da grem za duhovnika. Rekel mi je, da naj pač sledim klicu, če sam mislim, da je tako prav. Po pravici rečeno sem pričakoval več drame ... Dalje sem o svoji odločitvi povedal domačemu župniku, ki je bil te novice izredno vesel, obenem pa mi je povedal, da je čutil, da se bo to zgodilo. Ljudje smo res zanimiva bitja, ko znamo takole intuitivno prebrati eden drugega; lahko bi rekel »wireless« varianta (smeh). Doma pa je za konec tedna prišlo najprej vprašanje z očetove strani in sicer me je vprašal, če res mislim zamenjati fakulteto. Sem ga kar malo debelo pogledal, ko je začel s tem pogovorom, saj sem se prav pred tem spraševal, kako bom sam napeljal na to temo. Pritrdil sem mu in mu povedal, da imam namen iti študirati teologijo in vstopiti v

bogoslovje. Očetu se je takrat malo zataknilo, saj sem še nekaj časa nazaj doma sveto zatrjeval, da je nemogoče, da bi bil kdaj duhovnik. Oče je bil zelo presenečen; en teden ni spal. Moja mami je bila prav tako presenečena, a je novico sprejela zelo pozitivno. Oče mi je jasno povedal, da se ne strinja z mojo odločitvijo, ampak mi je dejal, če bom sam srečen v tem poklicu, da bo zadovoljen tudi on. Vsekakor sem vesel, da sem doma dobil podporo, saj je zelo hudo, če pri svoji odločitvi nisi deležen podpore staršev oziroma, če te pustijo na cedilu tudi tisti, od katerih najbolj pričakuješ, da te bodo poskušali razumeti.

Kako je vaša odločitev vplivala na nadaljnje odnose v družini?

Oče je v času mojega študija precej spremenil pogled na vse skupaj. Podrl se je zid predsodkov, za katere so – roko na srce – najbolj zaslužni mediji s svojim napihnjnim in nemalokrat netočnim poročanjem. Z mojim vstopom v bogoslovje je lahko izvedel veliko stvari iz prve roke, predvsem o osebnem življenju duhovnika, tako smo se o tej temi doma veliko lažje pogovarjali in je bila marsikatera stvar bolj jasna. Osebnostno sem mnenja, da nas je moja odločitev za duhovništvo povezala na nov način, kot družina smo drugače zadihali, čeprav nismo vsi enakega mišljenja ali verskega prepričanja. Tudi v tem vidim Božjo previdnost.

Kakšen je bil občutek, ko ste prejeli novomašniško posvečenje in ko ste darovali novo mašo pred domačimi farani?

Ta čas, ko postaneš duhovnik, je resnici na

ljubo malo nerealen; kot tudi na vsaki drugi življenjski poti. Dokončaš fakulteto, zaključiš eno obdobje življenja, dobiš papir in se veseliš, da si nekaj dosegel. Ne rečem, ko si posvečen v duhovnika je fenomenalno, prejmeš zakrament in si sprejet v duhovniško skupnost, a iz izkušnje se mi zdi, da so takrat v ospredju čustva. Vsi ti ploskajo, ti čestitajo, se ti zahvaljujejo, te hvalijo, te potrjujejo v tvoji odločitvi in ti želijo vse dobro; veselje s teboj delijo vsi tvoji sorodniki, prijatelji in farani. Ob tem pompu si seveda tudi sam neizmerno vzhičen. Realnost življenja duhovnika pa se pokaže, ko nastopiš službo, takrat se dinamika življenja spremeni. Zaveš se, da boš preživel samo, če boš ohranil vero.

Kam vas je vodila pot po mašniškem posvečenju?

Ker sem imel po mašniškem posvečenju še dober mesec dni do nastopa službe, ta nastopi prvega avgusta, sem bil najprej en teden na počitnicah, potem pa sem do konca julija nadomeščal druge duhovnike, da so tudi sami lahko šli na dopust. Vmes sta se zvrstili še ponovitvi novih maš v Mošnjah, kamor teritorialno spada vas Vrhnje, ter v Domžalah, kjer sem služboval kot diakon. S prvim avgustom sem službo nastopil v župniji Vrhnika. Tam smo delovali trije duhovniki, ki smo poleg župnije Vrhnika in desetih podružnic upravljali še župnijo Zaplana in župnijo Podlipa. Praktično sem vsak dan maševal v drugi cerkvi. Po dveh letih sem se za eno leto preselil v župniji Šenčur in Cerklje na Gorenjskem. V šali sem vedno rekel, da služim dvema gospodarjema, saj sem bil kaplan na dveh župnijah (smeh). Obe fari skupaj imata enaindvajset podružnic, če pa dodam še župnijo Trboje, ki tudi prešla v naše soupravljanje, pa nas je šest duhovnikov skupaj pokrivalo štiriindvajset cerkva. Kot kaplan sem poleg maševanja in rednega verouka skrbel še za duhovno vodstvo dveh mladinskih skupin, dveh oratorijev, ministrantske skupine itd. Velik izziv zame sta bila oratorija, saj sta med večjimi v državi, vsi pa smo se zavedali, da bistvo oratorija niso delavnice in igra, ampak duhovno sporočilo, ki naj bi vodilo tudi k spremembam

v konkretnem življenju. Skupno se je tako v dveh zaporednih tednih zvrstilo okrog 420 otrok in 120 animatorjev. Letos je bila glavna tema življenjski zgled škofa Ireneja F. Barage, Slovenca, ki je deloval kot misijonar med severnoameriškimi Indijanci.

Kako se spominjate življenja v semenišču?

To je bil po svoje res en lep čas življenja. Življenje v semenišču je za študenta privilegij, saj živiš v popolni oskrbi, fakulteto in stolnico pa imaš v neposredni bližini. Obenem je to čas duhovnega oblikovanja in preverjanja poklicanosti. Živo se spomnim prve krize v drugem semestru prvega letnika. Začel sem se spraševati o pravilnosti moje odločitve za duhovniški poklic. Hvala Bogu, da sem jo imel. Prej kot pride, bolje je. Predvsem zato, da res dobro premisliš razloge »pro et contra« (za in proti). V naslednjih petih letih semenišča se je seveda pojavila še kakšna in se najbrž kakšna tudi še bo, ampak kot rečeno, to je zdravilno in nujno potrebno.

Ko sem vstopil v semenišče, nas je bilo osem sošolcev, ki smo prihajali od vsepovsod ter vsak s svojo zgodbo in izkušnjami, različnimi pogledi na svet in duhovnim življenjem. Bili smo iz različnih poklicev in različne starosti, samo eden od sošolcev je prišel direktno iz gimnazije. Nekateri so bili prej že redno zaposleni. Ta različnost nam je pomagala, da smo se šest let medsebojno brusili. Pozitivno je vplivalo predvsem na moj pogled na svet in na zavedanje, da vedno ne moreš imeti vse

prav. Življenje v semenišču je bilo sicer pestro, saj imaš poleg študija in duhovniške formacije na voljo številne aktivnosti, ki ti zapolnijo čas. Od športnih dejavnosti, udeleževanja v glasbi, umetnosti, medsebojnega druženja do preprostega pridobivanja delovnih navad. Bogoslovje poskrbi za celostno oblikovanje, seveda pa je odvisno od tebe samega, koliko želiš narediti na sebi. Če si hotel, si lahko od vsega potegnil izredno veliko.

Omeniti moram tudi tedanjega rektorja, sedanjega ljubljanskega pomožnega škofa msgr. dr. Franca Šuštarja, ki je bil, kakor gledam z današnjimi očmi, dober rektor. Čeprav ni imel ravno hudo strogega nastopa, je imel pa veliko bolj pomembno lastnost: znal je biti očetovski, z občutkom za sočloveka. Za nas se je vedno zelo zavzel, kar je bila njegova velika kvaliteta. Če smo kdaj kakšno »ušpičili«, kar je normalno med mladimi, pa smo lahko iz njegovega pogleda hitro razbrali, kje je meja.

Se pravi, da v semenišču ni manjkalo družabnega življenja?

Bogoslovci smo se v času življenja v semenišču veliko družili med seboj, kar je dodana vrednost, saj rasteš v svoji človeškosti. Ob tej priliki je na mestu reči, da duhovniška družba ni pregovorno zategnjena in zakompleksana, kot si gotovo marsikdo predstavlja, ampak znano biti tudi zelo prešerno razpoloženi. Ob priliki se raztegne kakšno harmoniko, zapoje in nazdravi ... Hvala Bogu, da je bilo velikokrat takšno radostno vzdušje že v bogoslovju. To ti da neko pravo uravnilovko med strogo formalnostjo in sproščenostjo.

Prej ste omenili, da ste v drugem semestru prvega letnika prišli v krizo glede pravilnosti odločitve za duhovniški poklic. Kakšen boj je takrat potekal v vas?

Res je. Takrat je v meni potekal velik boj. Po eni strani me je bilo strah, po drugi pa sem nekje globoko v sebi vedel, da je ta odločitev prava. Notranji nemir je najbrž toliko večji, ker se zavedaš, da bo tvoj »da« prinesel temeljno življenjsko odločitev, ki ji sledi »zvestoba do groba«.

Bi se še enkrat odločil za ta poklic?

Menim, da je določena poklicanost povezana s samo osebo, človekom, ki je v vsakem posamezniku sam v sebi unikatno bitje. Vsakemu človeku je dan nabor talentov, ki mu pomagajo pri uresničitvi njegove poklicanosti, pa naj bo to v službi ali pa pristočasni dejavnosti. Pomembno je, da v sebi odkriješ tisi globoki namen, ki je položen v tvojo dušo. Če bi razmišljal samo s človeško pametjo, bi najbrž svojo odločitev spremenil in se vpisal na kakšno poklicno šolo namesto gimnazije, najbrž bi bil vrtnar in imel vrtnarsko podjetje. Veseli me, če delam kakšno stvar v naravi, sam in v miru. Ko sem bil kaplan na Vrhniki, je bila zame najboljša sprostitev, ko sem se lotil košnje trave okrog župnišča. To je bil čas »odklopa« in razmišljanja, obenem pa stika z zemljo, ki je spada k prvinskosti človeka. Vendar pa človek ni obdarovan le z racionalnim razmišljanjem, ampak tudi z dušo in duhom, ki stremita tudi po stiku s presežnim. Ko tako pogledam bolj celostno na svoje življenje, ko prisluhnem sebi in odmevu Boga, pa končno sklenem, da ne bi izbral drugega poklica, ker se tu enostavno počutim doma.

Za novomašno geslo ste si izbrali besedo »Credo/Verujem«. Kakšen pomen ima za vas in kaj z njim sporočate?

To je prva beseda veroizpovedi: »Verujem v enega Boga ...«. Verujem izpoveduje osebno vero, na kateri vse stoji ali pade. Če kristjani izgubimo vero, izgubimo identiteto. Če vse tisto, kar oznanjamo, ni res, potem sami sebi lažemo in živimo v pravljici. Če Kristus ni vstal od mrtvih, potem varamo sebe in zraven še ves svet, potem ni odrešenja, večno življenje pa le šibak privid. Vera je tisti temelj, ki osmišlja moj poklic in moje delo. Vse, za kar se trudim, je pogojeno z mojo vero. Če ni večnega življenja, če se vse konča z nič, z brezoblično temo, je vse zaman, se nima smisla za nič truditi. In če končno ni Boga kot popolnega bitja, ki predstavlja kriterij resnice in morale, ki postavlja pravila igre življenja, ki pove, kaj je dobro in kaj slabo, človeška družba razpade v nenadzorovan kaos; to je tisto, pred

čemer je opozarjal papež Benedikt XVI., ko je govoril o diktaturi relativizma, kjer je vsak sam izvor resnic in kriterij moralnosti dejanja; praktično to pomeni, da je zame v nekem trenutku dobro to, kar mi paše. Sedaj pa si predstavljajte zmedo, ki bi nastala, če bi vsak delal tisto, kar bi mu v nekem trenutku ustrezalo in se ne bi vprašal, če je to sprejemljivo tudi v odnosu do drugega. Verovati v presežno v tem smislu torej pomeni, priznavati od Boga dane evangeljske temelje družbe, ki naj bi jih imeli evropski narodi, če hočejo obstati.

In ravno pred tem vprašanjem je sedaj Evropa?

Res je. V knjigi Zmagoslavje razuma avtor Rodney Stark na podlagi zgodovinskih argumentov zelo lepo predstavi razvoj zahodne družbe, kako se je pod okriljem katoliške Cerkve znotraj krščanske kulture razvila sodobna demokratična družba blagostanja in svobode. Tudi na primer Deklaracija človekovih pravic iz leta 1948 temelji na Jezusovem oznanilu človekovega dostojanstva in svobode. Zahodne družbe torej hočeš nočeš ni brez krščanstva. Evropa bo obstala v zavetju krščanstva ali pa je ne bo. Njen predpogoj je krščanstvo z normami, filozofijo in pravnim redom ter poudarkom na človekovih pravicah, umetniškem izražanju itd. Na podlagi tega zahodna kultura daje zgled ostalemu svetu. Evropa pa sedaj s tem, ko spodkopava

lastne temelje z izrinjanjem Boga in Cerkve iz javnega življenja, pokopava samo sebe. Priznavanje Boga kot avtoritete je torej nujno, če hočemo, da je v družbi prostor za vsakogar. Tudi zgodovina nas svari v tej smeri. Vzemimo recimo Hitlerja. Postavil se je nad Boga in sam odločal o tem, kdo je vreden, da živi in kdo ne. Ustvaril je arijsko raso, nadnarod, ki bi vladal vsem in vsemu. In kaj se je rodilo iz tega? Smrt in trpljenje! Družba se je sesula sama vase. Upam si trditi, da je Jezusovo oznanilo Božjega kraljestva, kjer vladajo ljubezen, pravičnost in mir, pogoj, da pravna država, kot si jo predstavlja zahodni človek, deluje. Če se k tem evangeljskim idealom ne stremi in ne poskuša izvajati v praksi, potem pristanemo tam, kjer smo danes. Pri skorajšnjem kolapsu družbe. Resnica ni nekaj, kar bi si človek v življenju izmislil, ampak je tisto, kar je v veri v Boga prejel.

Smo tudi Slovenci na preizkušnji?

Slovenski narod je v razkolu. Ali smo se vprašali, v čem je problem, da smo prišli do tega? Čisto preprosto: umanjkanje resnice! Tudi, če se imaš za ateista, boš moral slej ko prej priznati, da pa vendarle nekje obstaja neki objektivni red resnice. Če tega ne sprejmeš, sledi kolaps, razpad. Na to je opozarjal, kot sem omenil že prej, papež Benedikt XVI. Če odstraniš Boga, preideš v diktaturo relativizma, kjer je vsak človek svoj gospodar, si postavi svoje standarde in živi po njih. Resnica postane relativna

glede na trenutne potrebe posameznika. Kot bi bila plastelin v rokah nespretnega otroka, ki v vsakem času iz njega naredi zmazek. Potem pa dalje tak posameznik pričakuje, da se bo večina temu »zmazku« uklonila in mu na veliko pritrjevala. Vse skupaj postane en velik nesmisel. Potrebujemo Boga, potrebujemo njegovo milost, potrebujemo njegov zgled križane, darovane ljubezni, potrebujemo ga, da nas vzgaja v resnici. Brez tega bomo večno skregani, pa na koncu niti ne bomo več vedeli, zakaj.

Kaj je za vas bistvo duhovnikovega poslanstva?

Duhovnikovo poslanstvo raste v treh razsežnostih. Kot prvo mora biti duhovnik človek molitve. Biti z Njim je tisto, kar je bilo lastno že apostolom. Torej, na prvem mestu je duhovnikov osebni odnos z Bogom. Drugi del je poučevanje oziroma podelitev tistega, kar si v odnosu z Bogom prejel in v čemer te je poučila tradicija Cerkve, temelječa v razodetju Svetega pisma. Tretja stvar, kar se tiče duhovnikovega poslanstva, pa je karitativnost, kar pomeni, da poskušaš preliti besede v dejanja. Da uresničuješ tisto, kar si se v odnosu z Bogom naučil. Da v dejanjih ljubezni in pozornosti do drugega pokažeš, kaj je Jezus naredil za nas – žrtvoval je svoje življenje, da bi mi lahko živeli za druge. Ravno v adventnem času, ki je čas intenzivne dobrotelosti, smo veroučence v pripravi na birmo spodbudili, da v sodelovanju z Župnijsko Karitas skupaj s svojimi animatorji obiščejo bolne in ostarele po domovih, da se srečajo z njihovimi življenji in potrebami, ki so bistveno drugačna od življenja in potreb mladostnikov. Pravzaprav prav v takem pristnem stiku s človekom odkriješ, da materialni svet ne more dati utehe človeku, pa čeprav smo še tako odvisni od njega. V srečanju, v pristnem odnosu je tisto prvinsko veselje človeka.

Ste se že kdaj srečali s težavami v svojem poklicu?

Pravzaprav ne, razen seveda tistih vsakdanjih izzivov življenja, s katerimi se vsi srečujemo.

Ali duhovniki pri svojem delu sledite sodobnemu času in sodobnim trendom?

V krščanstvu so določeni temelji, od katerih Cerkev ne more odstopiti. To je podobno kot ustava: nekaj kar te določa. V čemer nas je Jezus utemeljil, to nam daje identiteto. Če bi si to dovolili vzeti, ne bi bili več kristjani, ampak nekaj drugega. Seveda pa je zelo pomembno, na kakšen način te temeljne stvari, ki nas določajo, podajaš drugim v določenem zgodovinskem obdobju. Nujno je upoštevati znamenja časa. Pri tem si pomagamo tudi s sodobnimi mediji, kot so spletne strani, YouTube kanali, socialna omrežja ... Po drugi strani pa je pomembno tudi upoštevanje novih spoznanj pedagogike in andragogike ter družbene psihologije. Se pravi, kako boš v poplavi informacij nekomu posredoval sporočilo, da ga bo opazil. Da boš lahko oznanil tisto, kar bi rad oznanil. Po domače, da izstopaš iz povprečja in da si opazen.

Pri verouku se na primer vedno bolj stremi k temu, da verouk ni pouk, ampak srečanje. Že sam izraz vero-uk je precej ponesrečen. Vera je osebni odnos, odnosa pa se ne moreš naučiti, ampak ga živiš in obenem spoznavaš ter v njem rasteš. Mladim torej želimo približati vero kot odnos z Bogom. Mladi morajo začutiti, da je človek bitje odnosa in skupnosti ter da smo ljudje odvisni drug od drugega. Da bo tudi župnija živa toliko, kolikor bomo skupaj »živili«. Tudi župnik ni samostojni podjetnik, ki ponuja določene usluge, ampak je človek, od Boga poklican izmed ljudi za ljudi, da skupaj z njimi živi in soustvarja boljši svet.

Kako je pa z vašim sprostim časom, ki ga zagotovo ni veliko?

Na žalost je tega časa premalo. Pa ne zaradi tega, ker mi drugi ne bi dovolili, ampak zato, ker si ga največkrat ne znam vzeti oz. si ne znam dopovedati, da kakšna stvar lahko tudi počaka. Sicer pa sem najraje v naravi, zato me pot občasno popelje v hribe. Po naravi sicer nisem športnik, imam pa rad ture po gorah, pa četudi vremenske razmere objektivno niso ravno ugodne. Pri tem seveda upoštevam svojo fizično pripravljenost in dobro druž-

bo. Drugi moj oddih pa je poslušanje in izvajanje glasbe. Tako so tudi pevske vaje zame nekakšna pavza. Pred kratkim sem bil vesel novice, da se lahko kot »rezervist« pridružim duhovniškemu oktetu Oremus, kar mi predstavlja sprostitev ali pa produktiven prosti čas, če se tako izrazim. Prihodnje leto upam, da bo zbor prišel prepevat tudi na Homec, saj bomo obeležili jubilejnih 600 let od prikazovanj Marije na Homcu.

Kakšen je bil vaš prvi vtis ob prihodu na Homec? Kako so vas sprejeli farani?

Homec in tudi Vranjo Peč sem si ogledal že takoj, ko sem izvedel, da bom za župnijskega upravitelja poslan na ti dve župniji. Prvi vtis, ki sem ga dobil, je bil zelo pozitiven. Tudi župnijska cerkev kot bogoslužni prostor je zelo lepa. Osebno se čutim na Homcu zelo lepo sprejetega, kljub temu, da so ljudje vidno navezani na prejšnjega župnika in da njegova nenadna smrt še vedno odmeva v njih. To je vsekakor dober znak, saj pomeni, da je g. Lojze Hostnik res s srcem živel svoje duhovniško poslanstvo in se je zato globoko zasidral v spomin homške župnije. V tem smislu ga kot predhodnika cenim in se mu včasih kot »novinec med župniki« tudi priporočam za to ali ono stvar.

Je homška fara aktivna fara?

Na Homcu je veliko zagnanih ljudi, predvsem mladih. Če se ne motim, je skavtski steg Homec 1 ena redkih organizacij v občini Domžale, ki ima ne samo velik priliv novih članov, ampak tudi vpisno čakalno vrsto, kar

V župniji Homec deluje kar nekaj društev, ki pomembno prispevajo k utripu dogajanja v kraju. Kako vi vidite sodelovanje med župnijo in krajevnimi društvi?

To je bistveno za kraj. Žalostno bi bilo, če bi podlegli kakšnim ideološkim preprekam ali pa v imenu sekularizacije prekinili stike med župnijskim dogajanjem in društvi. Vsako društvo lahko doda v mozaik kraja tisto, kar »najbolj zna«, in s tem daje kraju neko dodano vrednost. Če pa je tu še sodelovanje pri raznih skupnih projektih, pa je to samo še dodaten plus. Vesel sem, da sodelujemo s Kulturnim društvom Jože Gostič. Cerkev je bila skozi vso zgodovino globoko povezana s kulturnim dogajanjem in umetniškimi ustvarjanjem tudi kot mecen različnim umetnikom. Prav tako smo v navezi s Prostovoljnim gasilskim društvom Homec. Župnija v kraju nastopa kot predstavnica duhovne sfere, društva pa vsako v svoji branži. S sodelovanjem povezujemo telo, dušo in duha ter tako skupaj nagovarjamo človeka kot celoto. Duhovnost daje zagon umetnosti in umetniškemu izražanju, šport vzdržuje zdravo telo, da v njem lahko biva zdrav duh, prostovoljstvo odpira srce za sočloveka v stiski itd. Vsekakor pa je lahko duh tovrstnega sodelovanja in požrtvovalnost posameznih društev lep zgled nedoraslim političnim veljakom, ki se še vedno igrajo v »peskovniku« državnega zbora.

pomeni, da bi mogli imeti še več članov, če bi kadrovsko in materialno zmogli tak korak. Odločilna je prisotnost odločnih in odgovornih mladih animatorjev, ki jih v naši župniji gotovo ne manjka. Tudi starejši farani so zelo zagnani na različnih področjih. Iz tega razloga se ne bojim za prihodnost župnije, saj obstaja neko zdravo jedro ljudi, ki skrbi, da ta župnija živi. Vesel sem tudi vizije in svežih idej, ki jih mladi prinašajo v župnijsko življenje. Čutiti je, da jim v prvi vrsti – stereotipno rečeno – ne gre za doseganje hedonističnih ciljev, ampak je njihov pogled na življenje mnogo širši in zdravorazumski.

Kako ste se v tem času navadili na kraj in ljudi, kjer služujete? Kako vidite Homec?

Ker je duhovniška služba takšna, da lahko v relativno kratkem času zamenjaš več župnij, je življenje duhovnikov bolj nomadskega tipa. Ker zamenjaš več okolij, se moraš hitreje navajati na nove ljudi. Po drugi strani pa ti pride v kri, da se povsod počutiš kot doma. Vsaka fara oziroma vsak kraj ima svoj utrip. Če si kot duhovnik odprt, hitro začutiš utrip kraja in ljudi. Homec na eni strani kaže svojo vaško domačnost, po drugi strani pa že kaže obliko spalnega naselja.

Kaj bi za konec povedali bralcem?

Vse ljudi dobre volje, ne glede na njihovo versko pripadnost, svetovni nazor ali filozofsko ozadje bi rad povabil k zavedanju, da je naše temeljno poslanstvo to, da vsaj lokalno oblikujemo pošteno družbo, v kateri bodo prisotni medsebojno spoštovanje, pravičnost, resnica, iskreni nameni in pristni odnosi. Dalje pa vas prosim, da ne odstopate od svojih korenin. Razlogov za ponos imamo dovolj. En narod smo, zbran pod zastavo ene države. Razlog, da jo imamo, tiči v prizadevanjih naših prednikov, ki so znali negovati spomin na svoj rod, ceniti zavest pripadnosti in ohranjati pravo vero. Ne zapravimo izročene nam dediščine.

POD HOMŠKIM HRIBOM

V letošnjem letu so se nadaljevale aktivnosti in priprave na izdajo celovite monografije z naslovom Pod homškim hribom. Uredniški odbor pod vodstvom dr. Janeza Marolta skrbno zbira gradivo, za posredovanje podatkov iz zgodovine naših krajev pa so poleg nosilca projekta Kulturnega društva Jože Gostič Homec, vključeni tudi Župnija Homec in Župnija Šmarca – Duplica, Krajevne skupnosti Šmarca, Homec-Nožice ter Preserje. Izdaja bogate monografije je predvidena za jesen 2019, uredništvo pa že zbira in sprejema prednaročila. Cena publikacije se bo gibala med 25,00 do 30,00 €, odvisno od števila sponzorjev.

Informacije: gsm 031/322 - 658 in po e-pošti: kd.gostic@gmail.com

“NA SVET PRIDEMO, NE DA BI KAJ PRINESLI S SEBOJ. S TEGA SVETA GREMO, NE DA BI KAJ ODNESLI S SEBOJ. V NAŠEM KRATKEM ŽIVLJENJU SE POTRUDIMO, DA SI POMAGAMO; KER BO VEDNO KDO TE POMOČI POTREBEN.”

besede Boruta Pahorja ob letošnjem dobrodelnem koncertu Klic dobrote

Velik zgled življenja, podarjenega ubogim, je sveta Elizabeta Ogrska, zavetnica Karitas, ki goduje 17. novembra.

Elizabeto Ogrsko štejemo med velike zgodovinske osebnosti. Živela je v času svetega Franciška Asiškega in ga je posnemala v doslednem uboštvu.

Elizabeta Ogrska se je rodila leta 1207 madžarskemu kralju Andreju II. in materi Gertrudi Andeški, ki je imela obsežno zemljiško posest na naših tleh s sedežem v Kamniku. Že štiriletno so jo zaročili z Ludvikom IV. in jo poslali na dvor v Turingijo. Ko je bila stara štirinajst let, sta se z Ludvikom poročila. Njun zakon je bil nadvse srečen. V nekaj letih je podarila življenje trem otrokom, žal pa rojstva najmlajšega Ludvik ni več doživel. Umrli je na začetku križarske vojne pod cesarjem Fridrikom II.

V šestih letih zakona z Ludvikom je Elizabeta vso svojo pozornost in ljubezen posvečala družini in najrevnejšim v družbi. Skrbela je za pomoči potrebne. Pred vsemi napadi plemst-

va, ki jim je bila izpostavljena zaradi svojega popolnoma nedvornega obnašanja, jo je branil njen globoko verni in po srcu dober mož Ludvik. Vztrajno je opravljala dela usmiljenja. Hranila tiste, ki so potrkali na njena vrata, poskrbela za obleko, plačevala dolgove, skrbela za bolne, pokopavala mrtve. Pogosto je šla s svojimi služabnicami dol z gradu v hiše revežev, jim nosila kruh, meso ... Osebnost je izročala jedi in pozorno pregledovala obleko in ležišča ubogih.

Že v času njenega življenja so se dogajali čudeži. Ko je Elizabeta šla po cesti s predpasnikom, polnim kruha za reveže, je srečala moža, ki jo je vprašal, kaj nosi. Odgrnila je predpasnik in namesto kruha so se pokazale rdeče in bele vrtnice. To znamenje ljubezni in dobrote je na slikah sv. Elizabete pogosto upodobljeno.

Elizabeta Ogrska je vse svoje imetje razdala ubogim, zgradila je bolnišnico in v njej stregla bolnikom in bedela pri umirajočih. Živela je skrajno siromašno življenje.

Umrli je 17. novembra 1231, izčrpana od skrbi in sočutja za druge - nikakor ne zase. Že dan po pogrebu so se začeli na njenem grobu dogajati čudeži in jo je papež že štiri leta po smrti razglasil za svetnico. /povzeto po nagovoru papeža Benedikta XVI./

V Sloveniji je njej posvečena cerkev v Slovenj Gradcu. Posvetil jo je njen stric oglejski patriarh Bertold V. Andeški, komaj dvajset let po njeni smrti.

Tudi prostovoljec župnijske Karitas Homec je sv. Elizabeta Ogrska zgled, navdih pri našem delu.

V novembru smo v sodelovanju s Slovensko Karitas in revijo Mavrica povabili naše veroukarje, da pripravijo pakete za svoje sovrstnike, katerih družine so v stiski. Veroukarji so se velikodušno odzvali in podarili veliko raznovrstnih iger, sestavljanek, knjig, še lepih oblačil ... in svojim vrstnikom pripisali sporočilce. Hvala vam, homški veroukarji, polepšali ste dneve mnogim otrokom.

Naši bodoči birmanci z animatorji pa so s prostovoljci Karitas obiskali naše starejše, bolne in invalidne župljane. Z njimi smo preživeli nekaj trenutkov dneva, poklepetali, poslušali njihove zgodbe, z njimi delili veselje in upanje, žalost in skrbi. Obiskovanci so bili mladih resnično veseli in presenečeni, da so se spomnili na njih, da so si vzeli čas zanje.

“NE MOREMO DELATI
VELIKIH STVARI - DELAMO LAHKO
LE MAJHNE STVARI
Z VELIKO LJUBEZNIJO.”
MATI TEREZIJA

Karitas

»KJER DOBROTA JE, ljubezen, kjer dobrot je, tam prebiva Bog...«
(Tabejšti spev)

**SPOŠTOVANI
VEROUKARJI ŽUPNIJE HOMEC**

Iskrena hvala za sodelovanje, prinašanje paketov z igračami za sovrstnike v stiski v okviru akcije
»Igrače za otroke«.

Hvala, da smo misijonarji in pomagamo ubogim.

Vaš dar bo pred prazniki prišel do slovesnih otrok in jim narisal nasmeh na obraz. Tudi zaradi vaše dobrote bodo prazniki za mnoge toplejši in lepši.
Bog vam povrni.

Cveto Uršič
generalka tajnik Slovenske karitas

Ljubljana, 6. december 2018

HIMALAJSKA SOPOTNIKA

Na lanskem alpinističnem večeru ko smo gostili zakonca Štremfelj je v debati po predavanju tekla beseda tudi o tem koga povabiti letos. Tako je padla ideja, da povabimo dva vrhunska alpinista iz zlate generacije, ki letos praznujeta 50 let ukvarjanja z alpinizmom. Viki Grošelj in Stipe Božić sta pripadnika generacije, ki je vpisala tedaj jugoslovanski alpinizem na svetovni zemljevid.

Osvojila sta vrhove številnih osematisočakov v Himalaji, med njimi najvišji Mont Everest, povzpela sta se na najvišje gore sedmih celin. Viki, slovenski alpinist in avtor številnih knjig in Stipe, hrvaški alpinist in snemalec, se poznata 45 let. 22. januarja letos sta imela predavanje v Cankarjevem domu, naslednji dan pa v Zagrebu. Po predavanju v Ljubljani smo ju povabili na Homec. Njun odziv je bil pozitiven, še posebej Vikijev, saj se poznamo že vrsto let. Viki je že nekajkrat predaval pri nas in ima lepe spomine na Homec še iz mladosti. Viki in Stipe sta se spoznala v vojski, v Bovcu. Bila sta v alpskem vodu, delovna skupina, ki je obnavljala mejne oznake, torej stebre med Italijo in tedanjo SFRJ. Takrat sta ugotovila, da razmišljata zelo podobno in da imata podobne sanje. Tudi plezati sta začela hkrati. Viki leta 1967, Stipe na začetku leta 1968. V Bovec sta prišla z izkušnjami in vedela sta, kaj si v prihodnosti želita. O Himalaji je bilo takrat skoraj bogokletno razmišljati, lahko pa

sta sanjala enake stvari. Takoj po vojski sta že plezala skupaj v Paklenici. Potem pa so se stvari začele odvijati neverjetno hitro. Viki je leta 1975 odšel z odpravo na Makalu (8481 m), Stipe pa sočasno na Noshaq (7492 m). Te izkušnje so ju pripeljale skupaj na odpravo na Everest leta 1979. Za Stipeta je bil to prvi osematisočak in sanje iz Bovca so se uresničile. Iz bivanja v jugoslovanski vojski sta skušala izvleči najboljše, kar se je dalo. Na neki način je čas v vojski vržen stran, a nekaterih stvari sta se naučila in stkalo se je prijateljstvo, ki ju povezuje vsa leta. Za Stipeta je bila vojska

priložnost, da spet pride v Alpe, saj se mu je njegova želja, da služi vojsko v alpski enoti izpolnila. Stipetova življenjska pot je nekoliko netipična za nekoga, ki prihaja iz Dalmacije. Dalmatinci se ukvarjajo s plavanjem, potapljanjem, vaterpolom, košarko, nogometom ... on pa je imel prijatelje, ki so se ukvarjali s smučanjem in plezanjem. Tako se je še pred vojsko vpisal v alpinistično šolo v Splitu, in postal član alpinističnega odseka. Pred tem je s taborniki hodil v Logarsko dolino, na Okrešelj, Brano, v Kamniške Alpe. Tako je odkril planinski svet in se preko alpinističnega odseka naučil še plezanja. Pred vojsko je nekaj časa delal tudi na ladji, z mislijo na čisto drug svet in si z zasluženim denarjem kupil alpinistično opremo.

Viki je svoje prve korake planinstva napravil s štiri leta starejšim prijateljem Danilom Cedilnikom - Denom v 4. razredu, ko sta se s kolesi odpravila do vznožja Storžiča ter se nato nanj tudi povzpela. Prvi stik z alpinizmom pa je bil malo drugačen. S prijatelji so kolesarili in se med drugim peljali tudi mimo plezališča Turnc pod Šmarno Goro, kjer so ravno takrat imeli plezalne vaje v sklopu alpinistične šole pri Planinskem društvu Ljubljana-Matica. Mlade in radovedne fante je plezanje takoj začelo zanimati in plezalce so povprašali, če se jim lahko pridružijo. Dejali so, da lahko začnejo plezati oziroma, da se lahko vključijo v alpinistično šolo, le da morajo prinesiti soglasje staršev, da se s tem strinjajo. Seveda to soglasje ni bila nobena ovira in tako se je začela Vikijeva alpinistična pot.

Viki, odličen in plodovit gorniški pisec ter fotograf in Stipe, vrhunski snemalec ter fotograf, sta v svojem skupnem alpinističnem opusu ustvarila dosežke, ki kotirajo visoko v svetovnem merilu. Slovenec in Hrvat, oba predana gorništvu in naravi, njuna naveza je izjemna in prijateljstvo, ki ju je zaznamovalo smo začutili v njunem dopolnjevanju na predavanju, ki je postreglo z mnogimi podrobnostmi njunega doživljanja uspešne alpinistične in pustolovske poti. Uspehi, neuspehi, tragedije ob izgubi prijateljev na podvigih v čudovitem

in hkrati krutem svetu ledenih gora, ju je utrdilo v ljubezni do življenja, narave in vsega lepega. Vikijeva predavanja imajo tudi humanitarno noto. Potres, ki je prizadel Nepal je pustil strašno razdejanje in Viki je obljubil prizadetim ljudem pomoč. Izkupiček, od prodaje knjig in različne donacije, ki jih zbira sam, osebno odnese v Nepal in izroči v roke prizadetim družinam. Z leti postane lahko gorništvu tudi poslanstvo in tisto kar prejmemo lepega od čudovite narave, lahko delimo s tistimi, ki jih je narava prizadela.

Vse to lepo zajame tudi Vikijeva misel: »Zame so gore kraj, kjer se dejansko sprostim in kjer na plan pride moja prava narava, moj pravi jaz. Prav zato imam rad gore in naravo, saj se tu pokaže kdo sem in kaj sem. Narava je nekaj kar nas je vedno in nas bo še v bodoče bogatilo in napolnjevalo z energijo, voljo in veseljem, v kolikor bomo seveda ostali v stiku z njo. Narava nam ponuja tudi prostor, kjer dejansko spoznamo sami sebe in svoje zmožnosti. V tem sodobnem času hitenja je še bolj pomembna kot prej, saj nam ponuja nek ventil skozi katerega se lahko sprostimo, si damo duška. Ljudje nikoli ne smemo prekiniti tega stika z naravo, saj bi s tem izgubili tudi stik s samimi seboj.«

V sproščenem pogovoru z njima po predavanju je hitro minil večer in Stipe se je še isti večer vračal v Zagreb. Strinjali smo se, da je minil še en navdušujoč alpinistični večer in da se ob priliki zopet srečamo.

V četrtek, 7. marca leta 1861 se je na pravolitvah v občini Homec (poleg Homca so vanjo sodile še Preserje in Nožice) zbralo 21 mož. Volitev je potekala na domu župana (na Homcu, hišna št. 5) ob 9. uri dopoldne.¹ Šlo je za deželnozbornske volitve v kmečki kuriji. Bile so to prve volitve po obnovi ustavnega življenja v monarhiji.

Udeležba je bila dobra, na volišče je prišla natančno polovica vseh volilnih upravičencev.² Bistveno boljše kot vobče na Kranjskem (povprečno le okoli 30 %). Volilna pravica je bila vezana na plačevanje davkov, ali, kot poudarja Vasilij Melik: »Kdor je bil v občini obdavčen, ta je imel volilno pravico, pa naj je bil potem polnoleten moški, ženska, otrok, delniška družba, država, župnišče, samostan, bolnišnica ali kaj drugega. Če so bili trije bratje in tri sestre skupen lastnik hiše, kmetije ali podjetja, so imeli tudi vsi skupaj pri volitvah en glas, so bili vsi skupaj en volilni upravičenec.«³ Zato (kot izhaja iz priložene tabele) na prvi pogled tako nizko število volilnih upravičencev. Razen davkoplačevalcev so lahko volile tudi: »osebe, ki so imele po svojem položaju, službi ali izobrazbi občinsko volilno pravico brez ozira na to, ali so plačevale kaj davkov ali nič (duhovniki, uradniki, upokojeni oficirji, vojaški uradniki, osebe z akademsko stopnjo, profesorji, učitelji)«. ⁴

Pod nadzorstvom volilne komisije, ki so jo sestavljali volilni komisar, župan in še trije predstavniki občine so vaščani izvolili svojega volilnega moža. Z 20 glasovi proti nemu je

zmagal lokalni kaplan Jožef Hočevar, ki je, kot volilni mož občine Homec, svoje volivce zastopal in v njihovem imenu izbral kandidata na poslanskih volitvah v kmečko kurijo sodnih okrajev Kamnik (brez mesta) in Brdo 21.3.1861. Hočevar je na poslanskih volitvah podprl vodjo staroslovencev dr. Janeza Bleiweisa, ki je na koncu z absolutno večino tudi dobil volitve v omenjenih sodnih okrajih in bil izvoljen za poslanca v Kranjskem deželnem zboru.⁵

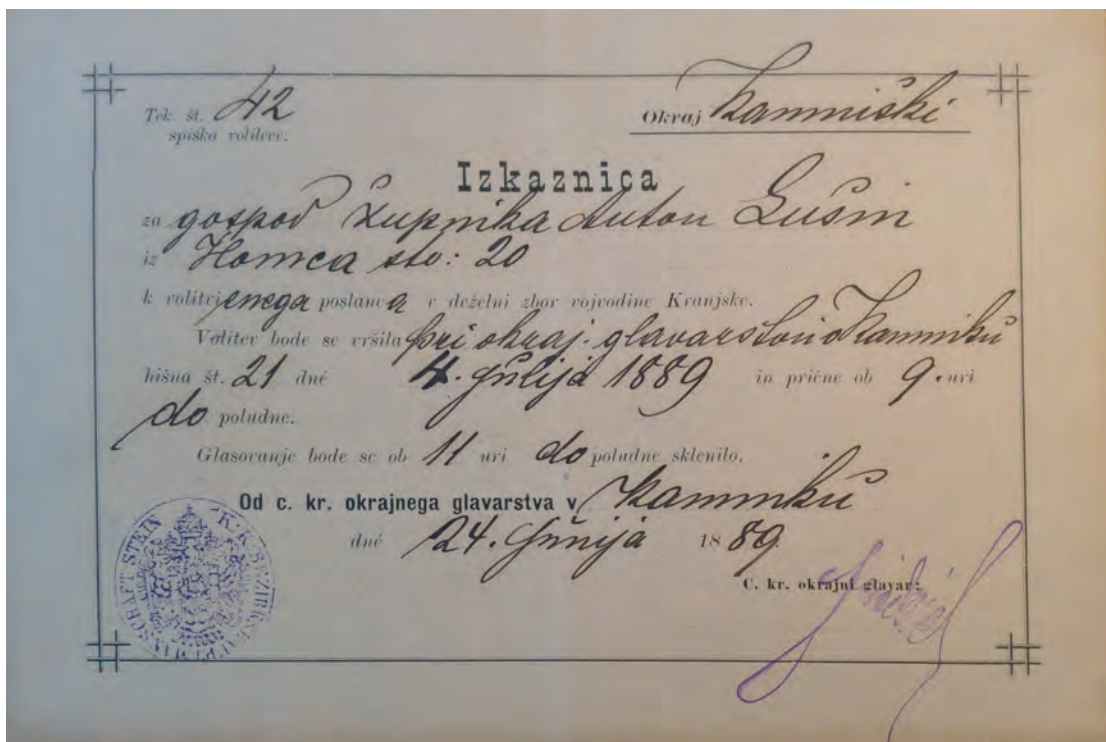
Način volitev je v kmečki kuriji vse do leta 1898 ostal precej podoben zgoraj opisanemu. Tako lahko na podlagi virov volitve primerjamo in skušamo iz obnašanja volivcev potegniti zaključek ali dva (glej tabelo).⁶

Pravolitve so potekale vsaj nekaj dni (nemalokrat tudi nekaj tednov) pred volitvami poslancev. Tako na Homcu, kot tudi sicer na Kranjskem,⁷ ni bilo natančno določenega časovnega razmika med obema. Tudi kraj, kjer so se volitve odvijale ni bil fiksen. Na Homcu je bilo volišče običajno tam, kjer je bival trenutni župan. Vsekakor je bilo tako na volitvah leta

1861 in prvih volitvah v letu 1867. Kljub temu, da viri za volitve v letih 1877 in 1889 ne podajajo natančnega naslova volišča, lahko glede na to, da se je volišče premaknilo v Nožice, od koder je bil župan Pirnat, s precejšnjo gotovostjo sklepamo, da je volitev potekala na njegovem domu, sploh z ozirom na to, da se volišče po koncu Pirnatovega županovanja spet premakne na Homec. Mestoma se je volitev volilnih mož posamezne občine odvila tudi zunaj njenih meja. V tem primeru trikrat (med letoma 1867 in 1871) v Mengšu.⁸

Izbira volilnih mož je bila na Homcu bolj kot ne dogovorjena vnaprej. Pravolitve so bile

Datum pravolitve (lokacija) / volitev poslancev	volilni mož, funkcija/stan (št. glasov)	protikandidat (št. glasov)	št. volilnih upravičencev / št. volivcev / udeležba v %	poslanec, ki ga voli homški volilni mož / * - tudi izvoljen za dež. posl., v nasprotnem primeru brez oznake (in v oklepaju dodano ime zmagovalca)
7.3.1861 (Homec, št. 5) / 21.3.1861	Jožef Hočevar, lokalni kaplan (20)	Jakob Zarnik, župan (1)	42 / 21 / 50%	Dr. Janez Bleiweis*
2.4.1861	Zaradi Bleiweisovega odstopa s poslanske funkcije je prišlo do dopolnilnih volitev. V tem primeru se nove pravolitve niso izvajale. Volilni mož je ostal lokalni kaplan Jožef Hočevar.			Janez Toman* (župnik in dekan v Moravčah)
21.1.1867 (Homec, št. 26) / 26.1.1867	Jožef Šarc, župan (7)	Janez Hiti, lokalni kaplan (2)	21 / 9 / 43%	Janez Toman* (župnik in dekan v Moravčah)
21.3.1867 (Mengeš) / 26.3.1867	Jožef Šarc, župan (3)	Janez Hiti, lokalni kaplan (1)	21 / 4 / 19%	ni volil (Janez Toman)
17.6.1870 (Mengeš) / 27.6.1870	Janez Hiti, lokalni kaplan (2)	brez protikandidata	45 / 2 / 4%	Janez Toman* (župnik in dekan v Moravčah)
5.12.1871 (Mengeš) / 12.12.1871	Simon Zupan, gruntar (2)	brez protikandidata	43 / 2 / 5%	Janez Toman* (župnik in dekan v Moravčah)
19.6.1877 (Nožice) / 7.7.1877	Janez Hiti, župnik (4)	Luka Pirnat, župan (1)	49 / 5 / 10%	Luka Svetec*
9.6.1883	arhivsko gradivo ni ohranjeno (zmagal Janko Kersnik)			
16.5.1889 (Nožice) / 4.7.1889	Anton Lušinj, župnik (6)	Luka Pirnat, župan (1)	37 / 7 / 19%	Ivan Murnik (Janko Kersnik)
5.11.1895 (Homec) / 21.11.1895	Valentin Bernik, župnik (8)	Jurij Vavpetič, župan (1)	43 / 9 / 21%	Tomaž Kajdiž* (župnik in dekan v Moravčah)

tako, kot kaže, le formalnost, kjer so praviloma vsi volivci glasovali za dogovorjenega volilnega moža. Volilnega boja in soočanja idej torej praktično ni bilo. Glas protikandidatu je praviloma dal pozneje izbrani volilni mož. To se je zgodilo že pri prvih pravolitvah, ko je za župana Zarnika glasoval le lokalni kaplan Hočevar. Pri dveh pravolitvah, ki sta se odvijali v Mengšu, ob minimalni udeležbi ni bilo energije niti za tovrsten teater.⁹ Kakorkoli, takšno postopanje na Kranjskem tudi sicer ni bilo redkost. Prej pravilo v krajih, kjer znotraj skupnosti niso obstajala hujša nasprotja.¹⁰

Odsotnost notranjih nasprotij je gotovo deloma vplivala na volilno udeležbo. Nič manj tudi oddaljenost volišča. Obakrat, ko volilna udeležba na pravolitvah pade pod 10 % imamo opraviti z volitvami zunaj meja domače občine.¹¹ Tudi v tem oziru ni homški primer nič drugačen od razmer na Kranjskem nasploh. Če je bila udeležba na pravolitvah 7.3.1861 in 21.1.1867 nadpovprečno visoka so razmere na poznejših volitvah običajno po-

dobne kot sicer na Kranjskem (nekje med 10 in 25 %).¹² Zanimiva je tudi krajevna struktura volilnega telesa. Vse do volitev leta 1889, ko prvič zasledimo volivca iz Preserij, so na volitvah sodelovali le prebivalci Homca in Nožic. Verjetno je na to vsaj delno vplivalo poreklo vsakokratnega župana. Z nastopom župana Jurija Vavpetiča iz Preserij (vsi poprejšnji so bili iz Homca ali Nožic) se je namreč skokovito povečala udeležba njegovih sokrajanov, na volitvah leta 1895 (prvih v času njegovega županovanja) pet od devetih volivcev.¹³

Za volilnega moža je bil na Homcu najpogosteje izvoljen duhovnik (petkrat) ali župan (dvakrat). Nosilec enega od teh dveh nazivov je bil običajno tudi v vlogi protikandidata. Vemo le za en primer, ko se je zgodilo, da je za volilnega moža kandidiral in bil izvoljen posameznik (gruntar Simon Zupan), ki ni bil župan ali duhovnik.¹⁴ Prevlada duhovnikov v funkciji volilnih mož ni posebej presenetljiva. Konec koncev je bil prav duhovnik običajno najbolj izobražen posameznik v župniji. Že

samo pismenost namreč ni bila samoumevna. Celó ko gre za župane! Na Homcu sta bila v obravnavanem obdobju denimo pismena le Jakob Zarnik (župan v času volitev leta 1861)¹⁵ in (deloma) Jurij Vavpetič (o njem je v promemoriji z dne 24.5.1905 župnik Valentin Bernik zapisal, da je "analfabet", vendar pa se je, kot pričajo volilni spisi, vendarle znal vsaj podpisati).¹⁶ Župana Jožef Šarc in Luka Pirnat pa ne.¹⁷

Med volilnimi možmi vsekakor velja izpostaviti lokalnega kaplana Jožefa Hočevarja, ki je odigral vidno vlogo na obeh volitvah poslancev v letu 1861. Na prvih je bil član volilne komisije v kamniškem volilnem okraju, na drugih pa tudi sam kandidiral za deželnozborskega poslanca.¹⁸ Kandidat je po takrat veljavni zakonodaji za izvolitev v danem okraju potreboval absolutno večino. Če te v prvem krogu ni dosegel nihče, so imele volitve drugi krog, ki mu je lahko sledila še ožja volitev med dvema najmočnejšima kan-

didatoma.¹⁹ Do tega je v kamniškem volilnem okraju tekom obravnavanega obdobja prišlo le enkrat – na volitvah 2.4.1861. Hočevar je sodeloval v prvih dveh krogih. V prvem je zanj volilo 7 (9% prisotnih volilnih mož – ali 5. mesto med enajstimi kandidati), v drugem pa 8 (10% prisotnih volilnih mož – ali 4. mesto med sedmimi kandidati) volilnih mož. Po ožji volitvi (v katero se Hočevarju ni uspelo prebiti) je zmagal moravški dekan Janez Toman za katerega je Hočevar glasoval v vseh treh krogih.²⁰

Kaj, razen očitne afinitete do moravških dekanov, lahko sklenemo na podlagi izbir homških volilnih mož na poslanskih volitvah? Do leta 1877 so praviloma volili (uradnega) kandidata slovenske stranke. Razen dr. Bleiweisa so, v času pred politično diferenciacijo, v kranjski deželni zbor štirikrat izvolili moravskega dekana Janeza Tomana in enkrat Luko Svetca. Politična diferenciacija (v formalno sicer še vedno enotni slovenski stranki) se je na območ-

Kronland Krain. Kronovina Kranjska.	Gerichtsbezirk: <i>Kamnik</i>
Politischer Bezirk: <i>Kamnik</i>	Sodni okraj: <i>Kamnik</i>
Politični okraj: <i>Kamnik</i>	Gemeinde: <i>Homca</i>
	Občina: <i>Homca</i>

Gegenliste Nasprotni list		
über die Wahl der Wahlmänner. za izvolitev volitvenih mož.		
Vor- und Zuname der zu Wahlmännern Vorgeschlagenen Ime in priimek za izvolitev nasvetovanih mož	Zahl der Stimmen Število glasov	Anmerkung Opomba
<i>Anton Lusini Zupnik, Homca</i>	1, 2, 3, 4, 5, 6	
<i>Luka Pirnat Kraja</i>	1,	

Liste der wahlberechtigten Gemeindeglieder der Gemeinde *Homec*.

Fortlaufende Zahl	Vor- und Zuname	Stand	Wohnort	Haus- Nr.	Steuer- Schuldigkeit		Anmerkungen
					fl.	kr.	
1	Kitti Johann	Hauswart	Homec				
2	Savi Johann	Bedient	Kosice	1	51	45	
3	Kosmotic Josef	"	Presece	20	49	45 1/2	
4	Presece Johann	"	Homec	24	38	42	
5	Sare Johann	"	"	13	34	16 1/2	
6	Kosic Lovrenc	"	Presece	18	34	59	
7	Sare Johann	"	Kosice	3	32	41	
8	Paulin Jakob	"	Homec	1	33	36 1/2	
9	Skerjanc Jakob	"	"	12	32	44	
10	Kode Johann	"	Kosice	4	31	30	
11	Sare Johann	"	Presece	2	28	43	
12	Suprac Pincar	"	Kosice	4	27	33 1/2	
13	Loboda Anton	"	Homec	16	26	44	
14	Silvere Johann	"	Presece	11	26	32 1/2	
15	Rak Anton	"	Homec	28	25	84	
16	Toran Leopold	"	"	7	25	62 1/2	
17	Herle Johann	"	Presece	15	24	61 1/2	
18	Lesek Martin	"	Homec	2	24	24	
19	Sare Josef	"	"	26	23	11 1/2	
20	Sare Johann	"	Presece	1	22	46	
21	Potokar Johann	"	"	14	22	3	

Gemeinde Homec den 8. Junius 1864.
 Die Richtigkeit dieser Liste sowie die gaffenen
 Angaben aller Nachen zur richtigen Nach wird
 bescheinigt.
 Homec am 11. Junius 1864.
 J. Bernot

ju kamniškega volilnega okraja vzpostavila razmeroma kmalu. Že na volitvah leta 1883 je liberalnemu (in uradnemu kandidatu slovenske strani) Janku Kersniku nasproti stal klerikalni protikandidat kanonik profesor Friderik Križnar.²¹ Volilni spisi za omenjene volitve žal niso ohranjeni, so pa homški volilni možje pri naslednjih dveh volitvah poslancev vselej podprli klerikalnega (proti)kandidata. Leta 1889 Ivana Murnika, ki je, tako kot pred njim Križnar, izgubil volitve proti Kersniku, in leta 1895 moravškega dekana Tomaža Kajdiža (že kandidata novoustanovljene Katoliške narodne stranke), ki je Kersnika (kandidata liberalne Narodno napredne stranke) premagal.²²

Zadnja volitev volilnih mož za deželnozborske volitve je na Homecu potekala 5.11.1895 ob pol dvanajstih dopoldne. Volitev se je udeležilo 9 občanov. Volilno komisijo so sestavljali c. kr. okrajni komisar Anton Klein, župan Jurij Vavpetič in občinska svetovalca Anton

Viri:
 - SI AS 16 I 47 Volilni spisi , kmečka kurija 21.3.1861 (deželno predsedstvo); Homec; Volilni akti za volilni okraj Kamnik-Brdo 21.3.1861. (opombe št. 1, 2, 5, 6, 8, 9, 11, 13, 14, 15, 17, 22)
 - SI AS 16 I 48 Volilni spisi , kmečka kurija 2.4.1861 (deželno predsedstvo); Legitimacije volilnih mož za volilni okraj Kamnik, kmečke občine, 1861; Kmečka kurija, volitve v deželni zbor, volilni okraj Kamnik, 2.4.1861. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 18, 20, 22)
 - SI AS 16 I 49 Volilni spisi , kmečka kurija 26.1.1867 (deželno predsedstvo); Homec; Legitimacije volilnih mož za volilni okraj Kamnik; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, kmečka kurija, 26.1.1867. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)
 - SI AS 16 I 50 Volilni spisi , kmečka kurija 26.3.1867 (deželno predsedstvo); Homec; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, 26. marec 1867. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)
 - SI AS 16 I 51 Volilni spisi , kmečka kurija 1870 (deželno predsedstvo); Homec; Legitimacije volilnih mož za volilni okraj Kamnik, junij 1870; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, junij 1870. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)
 - SI AS 16 I 52 Volilni spisi , kmečka kurija 1871 (deželno predsedstvo); Homec; Legitimacija volilnih mož za volilni okraj Kamnik, dec. 1871; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, december 1871. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)

Pogačar in Janez Zupan. Zadnji volilni mož za občino Homec je postal župnik Valentin Bernik.²³ Leta 1898 so bile volitve volilnih mož v kmečki kuriji odpravljene. Na naslednjih deželnozborskih volitvah leta 12.9.1901 so volivci glasovali sami na neposrednih volitvah.

Fotografije:
 - Fotografija 1 (poleg naslova): uradni pečat občine Homec.
 - Fotografija 2-5: pismeni in nepismeni župani.
 - Fotografija 6: legitimacija volilnega moža župnika Antona Lušina za deželnozborske volitve 4.7.1889.
 - Fotografija 7: glasovi za kandidata za volilnega moža na pravolitvah v občini Homec 15.5.1889.
 - Fotografija 8: volilni imenik za občino Homec za deželnozborske volitve v kmečki kuriji 26.3.1867 (volilni upravičenci so razvrščeni po višini davkov, ki so jih plačevali).

- SI AS 16 I 53 Volilni spisi , kmečka kurija 1877 (deželno predsedstvo); Homec; Legitimacije volilnih mož za volilni okraj Kamnik, julij 1877; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, julij 1877. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)
 - SI AS 16 I 54 Volilni spisi , kmečka kurija 1889 (deželno predsedstvo); Homec; Legitimacije volilnih mož za volilni okraj Kamnik, julij 1889; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, julij 1889. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22)
 - SI AS 16 I 55 Volilni spisi , kmečka kurija 1895 (deželno predsedstvo); Homec; Volilni akti za volilni okraj Kamnik, november 1895. (opombe št. 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 22, 23)
 - NŠAL 14, vizitacije, š. 11, Vizitacije škofa Antona Bonaventure, promemorija župnije Homec z dne 1.6.1910.
 - Letopisi ljubljanske škofije 1861-1895. (opombe št. 16)

Literatura:
 - Melik, Vasilij. Volitve na Slovenskem: 1861-1918, Razprave in eseji, 10. Ljubljana, 1965. (opombe št. 3 [str. 117], 4 [str. 126], 7 [str. 159], 10 [str.161], 12 [str. 162], 19 [str. 168], 21 [str. 264])
 - Polec, Janko. »Uvedba občin na Kranjskem l. 1849/1850«. V Zgodovinski časopis 6-7, 1952-1953, str. 686-732.
 - Stražar, Stane. Ob bregovih Bistrice: od Rodice do Duplice in Radomlje z okolico, Ljubljana, 1988.

ŽNK RADOMLJE

U10

U12

U13

Leto 2018 je bilo za Ženski nogometni klub Radomlje zelo pestro. Spomladi je po odhodu predsednika Uroša Juračiča mesto predsednice prevzela bivša podpredsednica kluba Andreja Leskovšek McQuarrie, zgodilo se je nekaj sprememb na trenerskih položajih, več selekcij pa je bilo v boju za naslov državnih prvakinj.

Na začetku koledarskega leta je prišlo do menjave trenerja pri članicah in posledično tudi pri DU17. Mesto prvega trenerja članske ekipe je zasedel Gregor Mohar, ki je pred tem vodil ekipo kadetinj. Gregor Mohar je svoj pečat pustil tako na slovenskih prvoligaških zeleonicah kot tudi v tujini, trenerske izkušnje pa si je pridobil kot pomočnik trenerja pri NK Radomlje, ko je ekipo vodil Dejan Djuranović. Gregor se je z Radomljani kar dvakrat veselil vstopa v prvo slovensko nogometno ligo. Dekleta ekipe DU17 sta prevzela Rajko Jeršin in Anže Hribar, pri mlajših selekcijah pa sta trenersko piramido okrepila Monika Boh in Jakob Rupar.

Pri delu z mlajšimi selekcijami se v klubu ravnamo po načelu, da je napredek deklet pomembnejši od rezultatov. V mladinskem pogonu tako v klubu in na nogometnih krožkih po okoliških osnovnih šolah trenira prek 100 deklet, za katere smo v aprilu organizirali tudi brezplačni festivalni dan Live your goals v Domžalah, pred tekmo slovenske ženske reprezentance z Nemčijo. Najmlajši selekciji U10 in U12 se na turnirjih enakovredno kosajo s fanti svoje starostne skupine. Dekleta ekip DU13 in DU17 so po končani sezoni 2017/2018 zasedla tretje mesto, dekleta ekipe DU15 pa drugo. Članska ekipa je bila vse do zadnjega v boju za državni in pokalni naslov, a sta se ekipi Olimpije in Telemach GMT Beltinci izkazali za premočne.

Med organizacijskimi podvigi vsekakor izstopa UKI CUP, turnir, ki je namenjen dekletom mlajših selekcij. Marca 2018 se ga je udeležilo kar 23 ekip iz Slovenije, Slovaške, Srbije, Črne Gore in Hrvaške. Radomljanke so slavile v vseh treh kategorijah, tako da je prehodni pokal za skupno najuspešnejši klub na turnirju

ostal doma. Dober odziv sodelujočih ekip pa nam daje hkrati potrditev o dobro opravljenem delu in zavezo, da turnir tudi v prihodnje ohranimo na visokem nivoju.

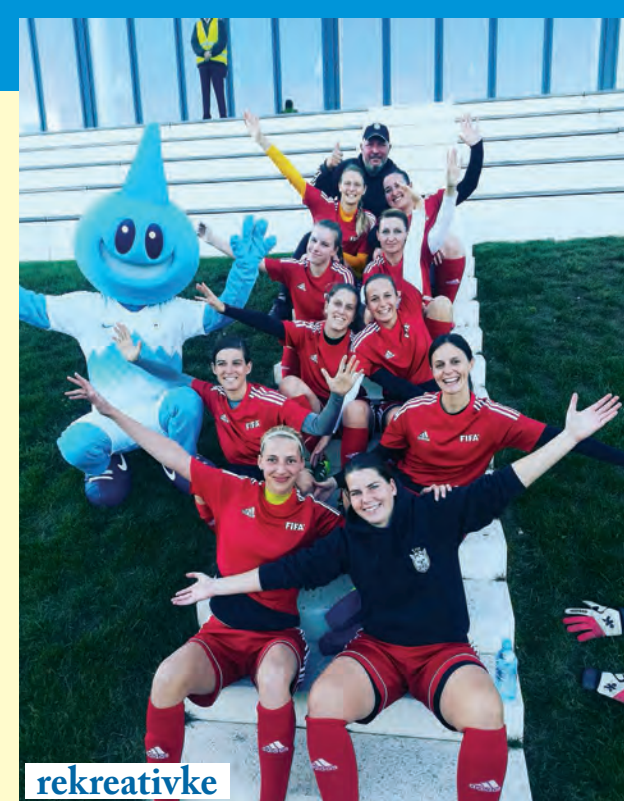
Dobro delo z mlajšimi selekcijami potrjuje tudi dejstvo, da imamo veliko število deklet v državnih reprezentancah. Reprezentanci do 17 in 19 let sta se ponovno uspeli prebiti do drugega kvalifikacijskega turnirja za evropsko prvenstvo (t.i. Elite round), medtem ko je članska reprezentanca končala kvalifikacije za svetovno prvenstvo na četrtem mestu v svoji skupini.

Novembra smo se skupaj z NK Radomlje razveselili nove umetne trave v Športnem parku Radomlje, kjer imamo omogočene fantastične pogoje za treniranje v vseh letnih časih.

Vrnimo pa se še enkrat na začetek: kot je bilo že omenjeno, je klub dobil novo predsednico. Andreja Leskovšek McQuarrie, ki ji vrhunski šport ni neznanka, saj je kot alpska smučarka uspešno zastopala nekdanjo Jugoslavijo, je prevzela krmilo kluba. Ob spremembi vodstva je klub dobil tudi nove člane izvršnega odbora, blagajnika, sekretarko in vodjo za stike z javnostjo, pridobitev na organizacijskem nivoju pa je tudi ustanovitev strokovnega in poslovnega sveta, ki bosta bdela nad razvojem igralnic in delovanjem kluba. Kot vsak prehod tudi te spremembe niso »prišle čez noč«, a je delovanje in organizacija kluba ob koncu leta stopila v ustaljene tirnice.

Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili vsem, ki ste našo zgodbo prepoznali, jo podprli in postali del nje. Vi ste tisti, ki omogočate, da je naše delo kvalitetno in da imajo dekleta odlične pogoje za osebno in nogometno rast. Leto 2018 tako zaključujemo ponosni in veseli, da je vaš in naš trud obrodil veliko sadov. Verjamemo, da bo tako tudi v prihodnje. Vsem bralcem želimo v prihajajočem letu veliko zdravja, veselja, smeha, uspehov in lepih trenutkov z vašimi najdražjimi!

ŽNK Radomlje - Moj, tvoj, naš klub.

rekreativke

Mednarodni Cordial Cup_dekleta U15

članice

KRAJEVNA KRONIKA (JULIJ – DECEMBER 2018)

1. 26. 6. si je v organizaciji Kulturnega društva (KD) Jože Gostič Homec ducat ljubiteljev operne glasbe v HNK Zagreb ogledalo operno predstavo J. Verdija Siciljanske večerice. Predstava je bila predvidena že v okviru Gostičevih dni, meseca marca, a je zaradi bolezni odpadla.

2. 3. 7. so gasilci Prostovoljnega gasilskega društva (PGD) Homec po naročilu podjetja Adriaplin d.o.o. očistili plinsko postajo v Kamniku.

3. 21. 7. je PGD Homec za svoje člane pripravil društveno vajo za strojnike. Istega dne se je šest homških gasilcev udeležilo praznovanja 80-letnice PGD Tunjice.

4. Od 19. do 29. 7. so se homški skavti odpravili na poletna tabora in sicer volčiči na Prežganje, četa pa na Medvedico pri Grosuplju.

5. 24. 7. Se je slavnostne parade PGD Žeje – sv. Trojica udeležilo šest homških gasilcev.

6. 27. 7. je pri spomeniku v Kriškarjevih smrekah v Preserjeh potekala spominska slovesnost ob 77-letnici ustanovitve Radomeljske čete. Slavnostni govornik je bil zgodovinar dr. Martin Premk. V kulturnem programu so

sodelovali Moški pevski zbor Radomlje pod vodstvom Primoža Leskovca, recitatorke Janaka Jerman in Zlatka Levstek ter ljudska pevka Silva Kosec.

7. 4. 8. so homški gasilci lovili pobeglega bika v Preserjeh. Pobegnil je iz hleva na Vaški poti, svoj izlet pa končal na Tovarniški ulici. Istega dne se je devet gasilcev udeležilo slovesnega prevzema gasilskega vozila Iveco v pobratenskem Dobrovoljnem vatrogasnem društvu Pravutina, kamor so ga homški gasilci, zaradi nakupa novega, prodali pred nekaj časa.

8. Od 6. do 15. 8. se je nekaj homških skavtov iz vrst klanovcev peš odpravilo po neokrnjenih poteh Slovenije (od Iga do Črnomlja). Od 15. do 24. 8. pa je nekaj klanovcev na svojem poletnem taboru, na potovanju po Evropi, iskalo neudobje.

9. 11. 8. so se veterani PGD Homec udeležili srečanja in tekmovanja veteranov Gasilske zveze Lendava v Radmožancih, kjer so se veselili prvega mesta.

10. 14. 8. se je 10 krajanov Nožic in Homca peš odpravilo na Brezje, kjer so se pri maši zahvalili za srečno prehojeno pot.

11. 25. 8. so štirje člani KD Jože Gostič Homec v homški šoli pripravili praznovanje skupnih 200 let rojstva.

12. 26. 8. se je nekaj homških gasilcev udeležilo proslave ob 130 letnici PGD Prevoje.

13. Od 31. 8. do 2. 9. so voditelji homških skavtov med dvodnevni izhodom v Škofjo Loko načrtovali naslednje skavtsko leto.

14. 4. 9. so se veterani PGD Homec v Snoviku udeležili srečanja in tekmovan-

11.

ja gasilcev veteranov regije Ljubljana III. Izmed 55 ekip so dosegli zelo dobro četrto mesto.

15. 8. 9. so se veterani PGD Homec udeležili občinskega gasilskega tekmovanja veteranov GZ Domžale v Študi, kjer so zasedli šesto mesto.

16. 16. 9. so člani PGD Homec s predstavitevijo gasilske dejavnosti sodelovali na dnevih zaposlenih v podjetju DM v Ljubljani.

17. 23. 9. se je pet homških gasilcev udeležilo gasilske maše ob prazniku sv. Mihaela v Mengšu.

18. 29. 9. je Krajevna skupnost Homec-Nožice organizirala tradicionalni izlet krajanov, tokrat na Gorenjsko, kjer so si ogledali gradova Brdo in Strmol ter v Kranju Prešernovo hišo in Prešernov gaj.

19. 1. 10. je šest homških gasilcev sodelovalo na gasilski vaji „Evakuacija vrta Gaj“ v Preserjeh.

20. 5. in 6. 10. so se voditelji homških skavtov udeležili jesenskega državnega srečanja voditeljev v Šentvidu.

21. 6. 10. je PGD Homec v gasilskem domu pripravilo dan odprtih vrat. Istega dne je društvo pripravilo zaščitno reševalno gasilsko vajo pri mizarstvu Rode na Homcu.

18.

22. Od 9. do 11. 10. so se homški skavti odpravili na tridnevni jesenski tabor, volčiči v Dobrepolje, četa pa v Vnanje Gorice. Od 12. do 14. 10. pa se je noviciat s kolesi odpravil na tridnevni tabor v Trboje.

23. 13. 10. je na Vaški poti v Preserjeh Športno društvo Preserje organiziralo tradicionalno razstavo buč.

24. 19. 10. se je devet homških gasilcev udeležilo gasilske sektorske vaje PGD Jarše – Rodica.

25. 20. 10. se je nekaj homških skavtov udeležilo orientacije Jakec v Logatcu in bilo zelo uspešnih.

26. 25. 10. se je sedem homških gasilcev udeležilo gasilske sektorske vaje „Evakuacija OŠ Preserje pri Radomljah“, 13 gasilcev pa gasilske sektorske vaje PGD Rova, ki je potekala na kmetiji Pr Soud. Istega dne je potekala občinska gasilska vaja v podjetju Helios, na kateri je sodelovalo sedem članov PGD Homec.

27. 27. 10. je v prostorih KS Preserje potekalo usposabljanje za rokovanje z AED aparatom – avtomatski zunanji defibrilator, ki je od oktobra nameščen ob vhodu v poslovno-stanovanjsko stavbo na Pelechovi 18 v Preserjeh (pri papirnici Lipa).

28. Od 2. do 4. 11. so se homški skavti - klanovci odpravili na tridnevni izhod nad Kamnik.

21.

29. 3.11. je v Preserjah odprla vrata nova veterinarska ambulanta za male živali Vet-4Pet. Istega dne je PGD Homec organiziralo tradicionalni jesenski izlet za člane društva. Odpravili so se v Savinjsko dolino, kjer so si ogledali muzej na Vranskem, v Celju poklicno gasilsko enoto, v Laškem pivovarno, izlet pa zaključili s poznim kosilom v Logarski dolini.

30. 9. 11. se je 13 homških gasilcev udeležilo gasilske sektorske vaje v Radomljah, vetrni pa srečanja in gasilskega tekmovanja GZ Domžale v Žejah-sv. Trojica, kjer so bili deseti.

31. 17. 11. so imeli najmlajši člani homških skavtov celodnevno druženje z igrami in spoznavanjem skavtstva.

32. 17. in 18.11. so članice PGD Homec v gasilskem domu pripravile dobrodelno zbiralno akcijo za organizacijo Anina zvezdica na kateri so zbirale hrano za revnejše družine.

33. 18. 11. so potekale lokalne volitve, kjer so volilci izbirali župana, občinske svetnike ter svetnike v krajevnih skupnostih.

34. 23.11. je Športno društvo (ŠD) Homec za svoje člane organiziralo druženje na bowlingu v Domžalah.

35. 24. 11. KD Jože Gostič Homec v večnamenski dvorani OŠ Preserje pri Radomljah pripravilo alpinistični večer z Vikijem Grošljem in Stipetom Božičem „Himalajska sopotnika“, ki se ga je udeležilo veliko ljudi.

36. 1. in 2. 12. so homški skavti pekli piškote in izdelovali adventne venčke za sejem, ki so ga pripravili po prvi adventni maši.

37. 2. 12. je potekal drugi krog lokalnih volitev za župana.

38. 4. 12. so KD Jože Gostič Homec, Župnija Homec, KS Homec-Nožice in KS Preserje v kapeli Povišanja Sv. Križa na Homcu pripravili tradicionalno miklavževanje za otroke.

39. 7.12. je ŠD Homec organiziralo 13. tradicionalni Miklavžev pohod od Homca do Soudove domačije v Zagorici.

40. 16. 12. se je nekaj homških skavtov v Litiji udeležilo državnega sprejema Luči miru iz Betlehema.

ŽUPNIJSKA KRONIKA (JANUAR – DECEMBER 2018)

1. V župnišču so bila konec preteklega (2017) in v začetku letošnjega (2018) leta izvedena nekatera obnovitvena dela. Obnovile so se sanitarije v pritličju in nadstropju ter zamenjala že precej dotrajana kuhinja.

2. 1. 1. so v kapeli Povišanja sv. Križa prvič zadonele novo pridobljene, zelo malo rabljene, električne orgle, ki jih je župnija odkupila od nekdanje homške zborovodkinje in organistke.

3. 13. 1. so se prostovoljke Župnijske Karitas (ŽK) Homec udeležile srečanja in predavanja Andreje Poljanec v Antonovem domu na Viču.

4. 30. 1. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano posameznikom in družinam v stiski

5. 2. 2. je ŽK Homec zbirala prostovoljne prispevke ob svečkah izdelanih iz čebeljih satnic.

6. 22. 2. so se prostovoljke ŽK Homec udeležile supervizije v ŽK Mengeš, namenjene reševanju problemov pri njihovem delu.

7. 3. 3. so se prostovoljke ŽK Homec udeležile področnega srečanja ŽK na Viru.

8. 4. 3. je v homški cerkvi spominsko sv. mašo za Jožeta Gostiča, v okviru 19. Gostičevih dni, daroval upokojeni ljubljanski nadškof msgr. dr. Anton Stres. Na koru je prepeval zbor Consortium musicum, pod vodstvom Gregorja Klančiča.

9. 14. 3. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano posameznikom in družinam v stiski.

10. 17. 3. so se prostovoljke ŽK Homec udeležile Občnega zbora Škofijske Karitas v Ljubljani.

11. 3. 4. je nenadna smrt doletela dosedanjega župnika g. Alojzija Hostnika. Umrli je zaradi srčne kapi med sprehodom okoli Homškega hriba. Farani so mu ob sprehajalni poti pod hribom postavili spominsko obeležje.

12. 7. 4. so se v homški cerkvi duhovniki kamniške dekanije, ob prisotnosti številnih drugih duhovnikov (skupaj 50) in številna množica prijateljev, znancev, sorodnikov, predvsem pa domačih faranov, s sv. mašo poslovili od zemeljskih ostankov pokojnega homškega župnika Lojzeta Hostnika. Naslednji dan, 8.4., se je prav tako veliko Homčanov udeležilo pogreba v Šmartnem pri Litiji.

13. 9. 4. so v homško cerkev na zaobljubljeno romanje priromali romarji iz Komende.

14. 4. 5. so se homški farani udeležili zaobljubljene romarske maše v Trzinu.

15. 10. 5. so se prostovoljke ŽK Homec udeležile izobraževanja na Škofijski Karitas v Ljubljani.

16. 20. 5. je prvič Jezusa v podobi kruha prejele 19 prvoobhajancev.

17. 23. 5. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano posameznikom in družinam v stiski (donirana s strani EU).

18. 27. 5. je v župnijski kapeli potekalo tradicionalno srečanje starejših faranov, ki so ga pripravili prostovoljci ŽK Homec. Sveto mašo je daroval g. Jože Lap, stolni prošt, družabni del pa je popestril harmonikar g. Franc Bernot.

19. 29. 5. so homški kosci prvič pokosili travo na župnijskih travnikih.

20. 31. 5. je slovesno sv. mašo in procesijo, ob prazniku sv. Rešnjega telesa, vodil ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Franci Šuštar.

21. V mesecu maju se je okoli 30 otrok redno udeleževalo šmarnic.

22. 24. 6. je v župnijski kapeli na Homcu župnik in kamniški dekan Janez Gerčar daroval sv. mašo za domovino. Praznovanje dneva državnosti se je nadaljevalo ob lipi samostojnosti (govornik igralec Pavle Ravnohrib) in pred homško šolo.

23. 23. 7. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano družinam in posameznikom v stiski.

24. 29. 7. je v homški cerkvi obhajal ponovitev sv. maše letošnji novomašnik Primož Meglič. Ob koncu maše se je župnijsko občestvo zahvalilo Štefanu Babiču, duhovnemu pomočniku v Mengšu, za pastoralno pomoč župniji po nenadni smrti župnika g. Lojzeta Hostnika.

25. 31. 7. so se po sv. maši v župnijski kapeli, homški farani zahvalili župniku in kamniškemu dekanu Janezu Gerčarju, za vso pomoč pri upravljanju župnije po smrti župnika g. Lojzeta Hostnika.

26. 1. 8. je nastopil novo službo župnijskega upravitelja na Homcu, dotedanji kaplan v župnijah Šenčur in Cerklje na Gorenjskem, g. Gašper Mauko, ki je obenem prevzel tudi soupravo župnije Vranja peč.

27. 5. 8. je v homški cerkvi ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Franci Šuštar domačim faranom predstavil in na župnijo umestil novega homškega župnika, g. Gašperja Mauka.

28. 8. 8. so homški kosci pokosili travnike pod župniščem in pod cerkvijo.

29. 10. 8. je ŽK Homec v sodelovanju s Škofijsko Karitas izvedla akcijo Pomoč pri nakupu šolskih potrebščin.

30. 14. 8. se je 16 homških romarjev odpravilo na peš romanje k Novi Štifti pri Gornjem Gradu, ki so ga zaključili s slovesno sv. mašo, ki jo je vodil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore.

31. 22. 8. so se homški kosci odpravili na izlet v Belo Krajino, kjer so si ogledali znamenitosti v okolici Semiča.

32. 9. 9. je v župniji potekalo žegnanje, spomin na posvetitev cerkve, ki jo je leta 1761 blagoslovil goriški nadškof Mihael Karol Attems.

33. 15. 9. se je skupina približno 30 mladih iz homške župnije udeležila vsakoletnega, vseslovenskega srečanja Stične mladih. Tja so se odpravili peš, s kolesi, vlakom ali organiziranim avtobusom v okviru dekanije. Istega dne so se prostovoljke ŽK Homec udeležile izobraževanja o računalniškem vodenju delitve EU hrane.

34. 29. 9. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano (donirana s strani EU) posameznikom in družinam v stiski.

35. 1. 10. je bila po večerni sv. maši za pokojnega župnika Lojzeta Hostnika, blagoslovljena nova spominska plošča omenjenemu župniku, ki je nameščena na vogalno steno župnijske kapele, pod že obstoječ lesen križ. Sveti maši in blagoslovu so se pridružili tudi nekdanji farani iz župnije Bloke ter bližnji sorodniki pokojnega.

36. 7. 10. se je v župnijski cerkvi vršila rožnovenska pobožnost in ob koncu procesija s kipom Marije Pomočnice. Slovesno sveto mašo je vodil novomašnik in kaplan v župnijah Šenčur in Cerklje na Gorenjskem g. Marko Mrlak, somaševali pa so tudi dekanjski duhovniki iz Zg. Tuhinja, Kamnika, Komende in Mekinje. Marijin kip so tokrat prvič nosili homški kosci, po slovesnosti pa je sledila pogostitev z domačim pecivom in pijačo za vse prisotne.

37. 13. 10. se je poln avtobus homških romarjev odpravil na romanje v najznamenitejše Marijino svetišče v Srednji Evropi in duhovno središče donavskega prostora ter največje romarsko središče sosednje Avstrije Mariazell (Marijino Celje). Po prihodu so v kapeli svetega nadangela Mihaela (krstilnica poleg cerkve) obhajali sveto mašo, ki jo je daroval homški župnik Gašper Mauko. Sledil je čas za zasebno molitev, ogled in kosilo. Popoldan so se odpravili proti domu in med potjo naredili postanek v Gornji Radgoni, kjer so po ogledu vinske kleti obisk zaključili ob degustaciji vin in prigrizku.

38. 25. 10. so se prostovoljke ŽK Homec udeležile supervizije (izobraževanje in usposabljanje) v ŽK Mengeš.

39. 4. 11. se je pri zahvalni sv. maši zbralo 11 zakonskih parov, jubilarov. Dva para sta praznovala biserno poroko (60 let zakona).

40. 17. 11. so se prostovoljci ŽK Homec udeležili srečanja Molitvene podpore Karitasu v Podutiku. Zvečer tega dne je po maši v župnijski cerkvi, Župnijski mladinski pevski zbor, pod vodstvom zborovodkinje Maruše Škrjanec, izvedel letni koncert z naslovom »1000 razlogov«. Polna cerkev poslušalcev je prisluhnila duhovno ritmični glasbi ob spremljavi instrumentalistov. Publika je pevce ob koncu nagradila s stoječim aplavzom, saj so se mladi odrezali naravnost odlično.

41. Ob praznovanju godu (22. 11.) sv. Cecilije, zavetnice Cerkvene glasbe, je domači župnik Gašper Mauko pripravil pogostitev za vse tri župnijske zборе. Pevci odraslega pevskega zbora so bili pogoščeni 21. 11., naslednji dan, 22. 11., so bili »Cecilijinih« kremšnit deležni pevci otroškega pevskega zbora, enakih dobrot pa so se 30. 11. razveselili pevci mladinskega pevskega zbora.

42. 26. 11. so prostovoljke ŽK Homec delile hrano posameznikom in družinam v stiski.

43. 27. 11. je ŽK Homec v sodelovanju s Slovensko Karitas izvedla akcijo Igrače za otroke.

44. 4. 12. je v župnijski kapeli Povišanja sv. Križa sv. Miklavž obiskal otroke. Po ogledu igrice so se otroci osebno srečali s sv. Miklavžem in iz njegovih rok prejeli darilo.

45. Od 6. do 16. 12. so sodelavke Župnijske Karitas opravile predpraznične obiske pri bolnih in ostarelih v homški župniji. Pri njihovem poslanstvu so se jim pridružile posamezne skupine birmancev, ki so se tako imeli priložnost srečati z različnimi življenjskimi situacijami, v katerih se znajdejo naši ostareli in bolni.

46. Homški skavti so priskrbeli Luč miru iz Betlehema, ki so jo na četrto adventno nedeljo delili v domači in okoliških župnijah.

47. 26. 12. so veroučenci pod vodstvom Katarine Jezeršek pripravili koledovanje po domovih. S koledniško akcijo so otroci zbirali

darove za slovenske misijonarje. Zvečer istega dne je bila ob prazniku dneva samostojnosti, v župnijski cerkvi maša za domovino. Prepevala sta Komorni moški pevski zbor Lek in Ženski pevski zbor Rozke Usenik, ki sta ob tej priliki po maši imela še krajši koncert domovinskih pesmi.

48. 28. 12. je pri večerni sveti maši v župnijski kapeli, ob godu nedolžnih otrok, sodeloval Ženski pevski zbor Stane Habe iz Domžal.

ŽUPNIJSKA STATISTIKA CERKVENIH POGREBOV OD NAS SO SE POSLOVILI (VPISANI V MRLIŠKI KNJIGI ŽUPNIJE HOMEC):

v letu 2017 (julij – december)

1.	Ivanka Burja	Nožice	roj. 1925
2.	Mihael Blejc	Preserje	roj. 1936
3.	Ana Repanšek	Homec	roj. 1932
4.	Jožefa Rode	Homec	roj. 1922
5.	Franc Hojnik	Nožice	roj. 1936
6.	Marija Belaj	Nožice	roj. 1930
7.	Janez-Jožef Veber	Homec	roj. 1940
8.	Stane Ulčar	Homec	roj. 1935

v letu 2018 (januar – december)

1.	Stanislav Galun	Homec	roj. 1937
2.	Franci Rojc	Homec	roj. 1959
3.	Jožef Korošec	Preserje	roj. 1937
4.	Marjeta Kemperle	Nožice	roj. 1931
5.	Ivana Bolka	Homec	roj. 1924
6.	Jožefa Stražar	Nožice	roj. 1934
7.	Marjeta Govekar	Preserje	roj. 1935
8.	Anton Šarc	Homec	roj. 1929
9.	Zlatko Pašalič	Homec	roj. 1960
10.	Martin Kač	Preserje	roj. 1937
11.	Ludvik Mavsar	Nožice	roj. 1935
12.	Pavla Zupan	Preserje	roj. 1932
13.	Marija Jereb	Homec	roj. 1932
14.	Izidor Horvat	Nožice	roj. 1941

LOKALNE VOLITVE 2018

Izidi volitev predstavnikov v Svet Krajevne skupnosti Homec - Nožice, 18.11.2018

(upoštevani so tudi glasovi predčasnega glasovanja in glasovanja po pošti)

Število oddanih glasov	526
Število neveljavnih glasov	18
	<i>število glasov</i>
Marjeta Rode	265
Lucija Sarc	237
Marta Trček	223
Matjaž Zajc	190
Dejan Bašič	156
Matjaž Sporiš	151
Stanislav Skrbinšek	150
Katarina Grašič	117

Izidi volitev predstavnikov v Svet Krajevne skupnosti Preserje, 18.11.2014

(upoštevani so tudi glasovi predčasnega glasovanja in glasovanja po pošti)

Število oddanih glasov	650
Število neveljavnih glasov	42
	<i>število glasov</i>
Janez Hribar	313
Viktor Marinšek	231
Sabina Zupan	193
Tanja Vesel	164
Boštjan Sitar	161
Janko Zupan	159
Matevž Zupan	150
Lidija Bizjan	102
Marjan Jakoš	98
Beba Prošič	70

Izidi volitev predstavnikov v Občinski svet, 18.11.2018

	Volišče			
	GD na Homcu		OŠ Preserje pri Radomljah	
Število oddanih glasov	520		633	
Število neveljavnih glasov	10 (1,92 %)		16 (2,53 %)	
	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>
Zeleni Slovenije	8	1,57 %	10	1,62 %
LMM – Lista Metoda Marčuna	105	20,59 %	156	25,28 %
SD – Socialni demokrati	10	1,96 %	20	3,24 %
SDS - slovenska demokratska stranka	81	15,88 %	97	15,72 %
SLS - slovenska ljudska stranka	6	1,18 %	4	0,65 %
LTD – Toni Dragar - lista za vse generacije	142	27,84 %	143	23,18 %
Lista Reza	29	5,69 %	19	3,08 %
DESUS - demokratična stranka upokojencev Slovenije	6	1,18 %	16	2,59 %
SNS – Slovenska nacionalna stranka	6	1,18 %	7	1,13 %
Stranka Alenke Bratušek	19	3,73 %	21	3,40 %
SMC - stranka modernega centra	4	0,78 %	11	1,78 %
LMŠ – lista Marjana Šarca	55	10,78 %	65	10,53 %
Nsi - nova Slovenija - krščanski demokrati	39	7,65 %	48	7,78 %

Izidi volitev za župana, 18.11.2018

	Volišče			
	GD na Homcu		OŠ Preserje pri Radomljah	
Število oddanih glasov	520		633	
Število neveljavnih glasov	10 (1,92 %)		5 (0,79 %)	
	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>
Metod Marčun	227	44,51 %	347	55,25 %
Toni Dragar	217	42,55 %	232	36,94 %
Alenka Resinovič Reza	31	6,08 %	26	4,14 %
mag. Bojan Arh	35	6,86 %	23	3,66 %

Izidi drugega kroga volitev za župana, 2.12.2018

	Volišče			
	GD na Homcu		OŠ Preserje pri Radomljah	
Število oddanih glasov	542		656	
Število neveljavnih glasov	7 (1,29 %)		1 (0,15 %)	
	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>	<i>število glasov</i>	<i>odstotek</i>
Toni Dragar	280	52,33 %	272	41,52 %
Metod Marčun	255	47,66 %	383	58,47 %

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

TAXI

031 80 40 80

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

AD ZAKLJUČNA DELA V GRADBENIŠTVU

Damir Adrovič s.p.
Partizanska ulica 6,
1235 Radomlje

041/442-362, info@zakljucnadela.com

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

TIM PAVLIN d.o.o., Pod lipami 27
1218 KOMENDA
info@timpavlin.com

Remont avto deli

Jenko Anton s.p., Bolkova ulica 2, 1235 Radomlje
tel.: 01/72 27 296
mob.: 041 734 772
mob.: 041 582 642
e-mail: amortizerji@gmail.com

Zgodbe, ki povezujejo.
domzalec.si

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

**GOSTILNA
REPANŠEK**

Andrej Repanšek s.p.
Bolkova ulica 42, Homec 1235 Radomlje
Tel.: 01/7227-950
www.gostilnarepansek.com

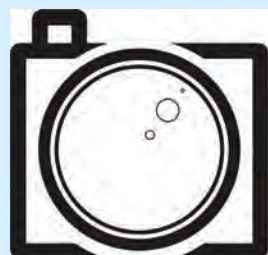
VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!

**MONTAŽA IN DOBAVA ALU IN PVC
STAVBNEGA POHIŠTVA**

Boris Kocmur s.p.
Homec IV/7, Radomlje

VRATA OKNA PANORAMSKE STENE POLICE SENČILA

GSM: 041/717-309
www.kocmur.si
E-mail: info@kocmur.si

Janez Ravnikar
Zgodbe ujete v objektiv

www.janezravnikar.com

GALUN FAST

izdelava in popravila kamionskih ponjav, nadstreškov in transparentov

Galun & Co. d.o.o., Bolkova 8, Homec, 1235 Radomlje
Tel.: 01/724 07 30, Fax: 01/724 07 31, Gsm: 041 689 535
e-mail: galun-co@siol.net www.ponjave.si

VSEM
DONATRJEM
ISKRENA
HVALA!